

Building a robust and
democratic civic space

Με τη συγχρηματοδότηση:

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΙΔΡΥΜΑ
ΜΠΟΔΟΣΑΚΗ

Α.ΚΟΙ.Π
Άκου
Κοίτα
Πες

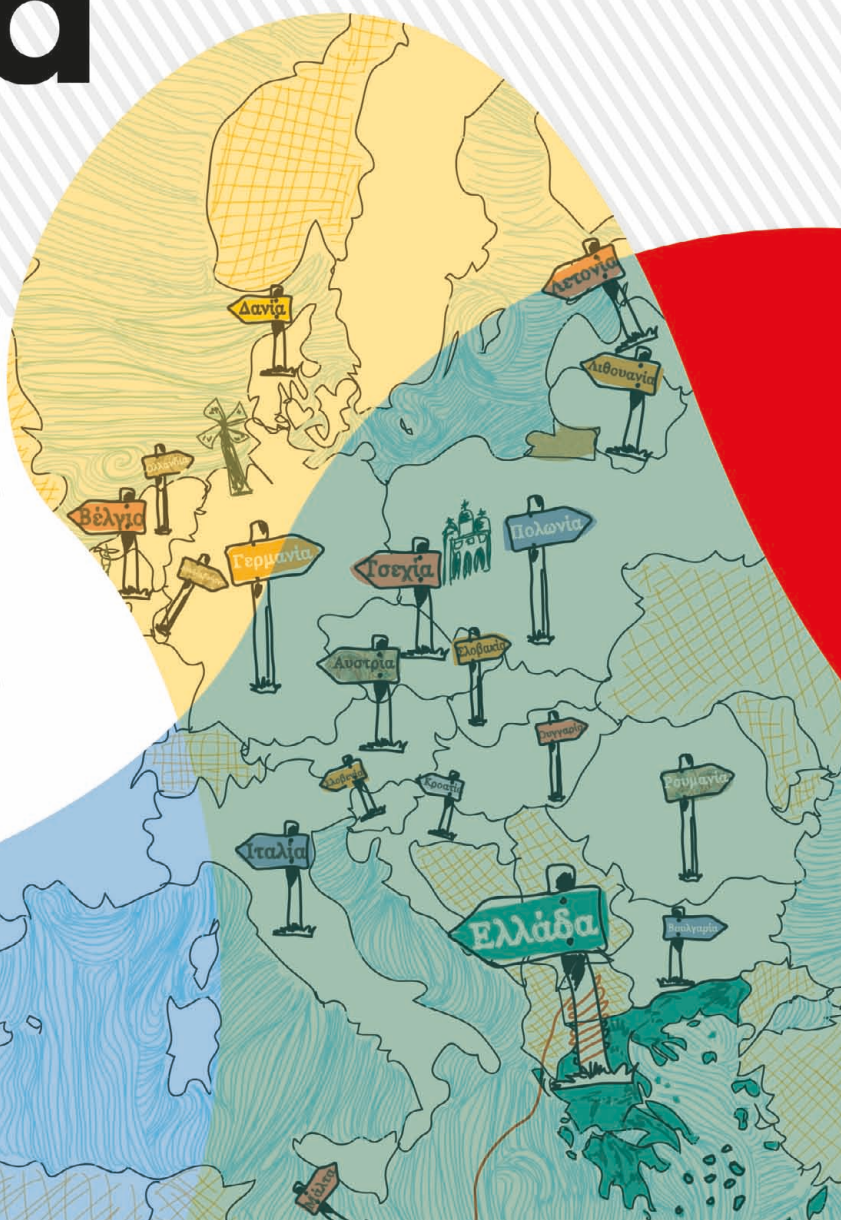
ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Άκου Κοίτα Πες

Μια Ιστορία
για την Ευρώπη

Παιδιά ηλικίας 6 ετών έως 12 ετών,
μαθητές δυσπρόσιτων δημοτικών σχολείων
των απομακρυσμένων και
ορεινών χωριών του Νομού Ιωαννίνων

Άκου Κοίτα Πες

Μια Ιστορία
για την Ευρώπη

Εισαγωγή

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, μέσω των θεσμικών της οργάνων, αναγνωρίζει ότι οι κάτοικοι των ορεινών και δυσπρόσιτων περιοχών αντιμετωπίζουν ιδιαίτερες προκλήσεις, οι οποίες επηρεάζουν άμεσα τον βαθμό κοινωνικής και οικονομικής συνοχής εντός της Ένωσης. Η απομόνωση, οι περιορισμένες ευκαιρίες πρόσβασης στην εκπαίδευση, στον πολιτισμό και στη συμμετοχή στα κοινά δημιουργούν την ανάγκη για ενίσχυση και διαρκή επαναβεβαίωση των **αξιών και των δικαιωμάτων που συνθέτουν το Ευρωπαϊκό κεκτημένο**.

Η πρόκληση αυτή αφορά ιδιαίτερα τους μαθητές που φοιτούν σε απομακρυσμένες περιοχές, καθώς **η ενίσχυση της σχέσης τους με την ευρωπαϊκή ταυτότητα και τον δημοκρατικό διάλογο μπορεί να συμβάλει στη μελλοντική ενεργή συμμετοχή τους στο κοινωνικό γίγνεσθαι, αλλά και στην ενίσχυση των δεσμών τους με τον τόπο καταγωγής τους**. Η εκπαίδευση αποτελεί βασικό εργαλείο για την καταπολέμηση του αισθήματος απομόνωσης, την ενίσχυση της αυτοεκτίμησης και τη δημιουργία ευκαιριών για τους νέους ανθρώπους να διαμορφώσουν ένα πιο συμπεριληπτικό μέλλον.

Στο πλαίσιο αυτό, υλοποιήθηκε η εκπαιδευτική δράση **«Άκου-Κοίτα-Πες: Μια Ιστορία για την Ευρώπη»**, η οποία αξιοποίησε την **αφήγηση και τις αφηγηματικές τεχνικές** ως εργαλεία ενδυνάμωσης και δημιουργικής έκφρασης των μαθητών. Μέσα από τη δράση αυτή, οι μαθητές είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν τις **αξίες, τα δικαιώματα και τις αρχές της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, όχι μόνο ως αντικείμενο θεωρητικής μάθησης, αλλά ως βάση για τη **δημιουργία δικών τους αφηγημάτων** που αποτυπώνουν τις προσωπικές τους αντιλήψεις για την Ευρώπη και το μέλλον της.

Δράσεις και Εκπαιδευτικό Υλικό

Η δράση «Άκου-Κοίτα-Πες» περιλάμβανε ένα σύνολο βιωματικών και δημιουργικών δραστηριοτήτων που σχεδιάστηκαν για να καταστήσουν την εκπαίδευση γύρω από τις ευρωπαϊκές αξίες **διαδραστική, προσβάσιμη και εμπνευστική** για τους μαθητές των ορεινών περιοχών. Συγκεκριμένα, πραγματοποιήθηκαν:

1. **Δημιουργία Θεματικών Αφηγήσεων και Εκπαιδευτικού Υλικού** με επίκεντρο τις θεμελιώδεις ευρωπαϊκές αξίες, προσαρμοσμένο στις ανάγκες των μαθητών των απομακρυσμένων περιοχών.
2. **Βιωματικά Εργαστήρια Αφήγησης και Δημιουργικής Γραφής**, στα οποία οι μαθητές είχαν την ευκαιρία να αλληλεπιδράσουν δημιουργικά, να αφηγηθούν ιστορίες και να εκφράσουν τις δικές τους αντιλήψεις για την Ευρώπη.
3. **Δημιουργία Ηλεκτρονικής Έκδοσης**, στην οποία συγκεντρώθηκαν τόσο το εκπαιδευτικό υλικό που χρησιμοποιήθηκε όσο και οι νέες ιστορίες που δημιουργήθηκαν από τους μαθητές κατά τη διάρκεια των εργαστηρίων.
4. **Παραγωγή Podcasts και Digital Storytelling Videos**, βασισμένων στις αφηγήσεις και τις ιστορίες των μαθητών, με στόχο τη διάδοση και τη διατήρηση των αφηγηματικών δημιουργιών τους.
5. **Πραγματοποίηση Επιμορφωτικών Σεμιναρίων για Εκπαιδευτικούς**, σε συνεργασία με φορείς της εκπαίδευσης και της κοινωνίας των πολιτών, με σκοπό την εξοικείωση των εκπαιδευτικών με την αφήγηση ως εργαλείο μάθησης.

Συμμετέχοντα Σχολεία και Μαθητικός Πληθυσμός

Η δράση «Άκου-Κοίτα-Πες» υλοποιήθηκε σε συνεργασία με 14 δημοτικά σχολεία και 3 νηπιαγωγεία του Νομού Ιωαννίνων, καλύπτοντας τόσο **ορεινές και δυσπρόσιτες περιοχές** όσο και σχολεία με **διαπολιτισμικό χαρακτήρα**.

Δημοτικά Σχολεία:

- Μεταμόρφωσης, Λογγάδων, Δροσοχωρίου, Χρυσοβίτσας, Μηλιάς Μετσόβου, Παρακαλάμου, Πραμάντων, Ζίτσας, Κληματιάς.
- 1ο, 2ο και 3ο Δημοτικό Σχολείο Κόνιτσας.
- 9ο Πειραματικό Δημοτικό Σχολείο Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης Ιωαννίνων.

Νηπιαγωγεία:

- Ζίτσας, Κληματιάς, Μηλιάς Μετσόβου.

Συμμετοχή του 9ου Πειραματικού Δημοτικού Σχολείου Ιωαννίνων

Αν και βρίσκεται στο κέντρο της πόλης, το 9ο Πειραματικό Δημοτικό συμμετείχε στο πρόγραμμα, καθώς φιλοξενεί **μαθητές από διαφορετικά πολιτισμικά περιβάλλοντα** και **συστενάζεται με το 2ο Ειδικό Δημοτικό Σχολείο Ιωαννίνων**, επιτρέποντας τη συμμετοχή μαθητών με **ιδιαίτερες εκπαιδευτικές ανάγκες**.

Συνολικά, **548 μαθητές** έλαβαν μέρος στη δράση, αποκτώντας πολύτιμες γνώσεις και δεξιότητες μέσα από μια βιωματική και δημιουργική προσέγγιση στην εκπαίδευση για την Ευρώπη.

Συντονισμός και Υλοποίηση

Η δράση συντονίστηκε από δύο εξειδικευμένες επαγγελματίες στον χώρο της αφήγησης και των εικαστικών τεχνών:

- **Μαρία Μαχαίρα**, αφηγήτρια και συγγραφέας, υπεύθυνη για τις αφηγήσεις, τα βιωματικά εργαστήρια, την καταγραφή και επεξεργασία των νέων ιστοριών και τη δημιουργία των podcasts.
- **Βιολέτα Διαμαντή**, εικαστικός παιδαγωγός, υπεύθυνη για την εικαστική επιμέλεια του εκπαιδευτικού υλικού και τη δημιουργία των ψηφιακών αφηγήσεων.

Χρηματοδότηση και Υποστήριξη

Η δράση «**Ακου-Κοίτα-Πες: Μια Ιστορία για την Ευρώπη**» υλοποιήθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος **BUILD - Building a Robust and Democratic Civic Space**, με φορέα υλοποίησης την **Αφηγήματα Αστική Εταιρεία Μη Κερδοσκοπικού Χαρακτήρα «Αδράχτι»**.

Το **BUILD - Building a Robust and Democratic Civic Space** συγχρηματοδοτείται από:

- Την Ευρωπαϊκή Ένωση, μέσω του προγράμματος **Citizens, Equality, Rights and Values (CERV)**.
- Το Ίδρυμα Μποδοσάκη (Bodossaki Foundation).
- Το NGO Support Centre – Cyprus.

Η υλοποίηση της δράσης με τη χρηματοδότηση και την υποστήριξη αυτών των οργανισμών κατέδειξε τη **σημασία της εκπαίδευσης ως μέσο ενίσχυσης της ευρωπαϊκής ταυτότητας και της δημοκρατικής συμμετοχής**, ιδιαίτερα για τους μαθητές που κατοικούν σε απομακρυσμένες και ευάλωτες περιοχές.

Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ' ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA) ή του Bodossaki Foundation - Ίδρυμα Μποδοσάκη.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.

Δομή και Υλοποίηση της Εκπαιδευτικής Δράσης

Η εκπαιδευτική δράση «**Άκου-Κοίτα-Πες: Μια Ιστορία για την Ευρώπη**» έχει σχεδιαστεί με τρόπο που να συνδυάζει τη **βιωματική μάθηση, τη δημιουργική αφήγηση και την ενεργή συμμετοχή των μαθητών**. Μέσα από την αξιοποίηση αφηγηματικών τεχνικών, οι μαθητές δεν αποκτούν μόνο θεωρητική γνώση για τις αξίες και τα δικαιώματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά ενθαρρύνονται να τα κατανοήσουν **μέσα από τις δικές τους ιστορίες και εμπειρίες**.

1. Εισαγωγή στη Δράση – Κατανόηση του Στόχου

Η δράση ξεκινά με μια **εισαγωγική συζήτηση** στην οποία εξηγούμε στους μαθητές:

- **Τον σκοπό της δράσης**, που είναι η κατανόηση των θεμελιωδών αξιών της Ε.Ε. (ισότητα, σεβασμός, αλληλεγγύη, δικαιώματα πολιτών).
- **Τη σημασία της ενεργής συμμετοχής τους**, καθώς δεν πρόκειται για μια απλή παράδοση γνώσεων αλλά για μια διαδραστική διαδικασία όπου οι ίδιοι θα δημιουργήσουν ιστορίες.
- **Τη μέθοδο της αφήγησης και των ασκήσεων μυθοπλασίας**, οι οποίες θα τους βοηθήσουν να εκφράσουν τις απόψεις τους και να φανταστούν το μέλλον τους μέσα στην ευρωπαϊκή πραγματικότητα.

2. Ασκήσεις Μυθοπλασίας – Διερεύνηση Εννοιών

Μετά την αρχική εισαγωγή, ακολουθεί μια σειρά από **ερωτήσεις και ασκήσεις μυθοπλασίας**. Σκοπός τους είναι:

- Να εισάγουν τους μαθητές σε **βασικές έννοιες** που συνδέονται με τις αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- Να μας δώσουν **μια εικόνα του πώς αντιλαμβάνονται τα παιδιά αυτές τις έννοιες**.
- Να δημιουργήσουν το έδαφος για **συζήτηση και εμβάθυνση**, ώστε να καλυφθούν τυχόν απορίες ή ασάφειες.

Κατά την υλοποίηση της δράσης, διαπιστώσαμε ότι πολλές έννοιες δεν ήταν οικείες στους μαθητές. Για παράδειγμα, η **έννοια της αξιοπρέπειας** δεν ήταν κατανοητή σε κανένα από τα σχολεία που συμμετείχαν. Ωστόσο, μετά την ολοκλήρωση της δράσης και τις αφηγηματικές δραστηριότητες, οι μαθητές **ήταν πλέον σε θέση να εξηγήσουν τι σημαίνει να ζει κάποιος με αξιοπρέπεια** και ποια δικαιώματα συνδέονται με αυτήν.

3. Αφήγηση Ιστοριών – Παραδείγματα και Μάθηση μέσα από την Έμπνευση

Στη συνέχεια, παρουσιάζουμε στους μαθητές **ιστορίες που έχουν δημιουργηθεί από την ομάδα της δράσης**. Οι ιστορίες αυτές:

- **Αναδεικνύουν αξίες και δικαιώματα** της Ε.Ε. μέσα από τους ήρωες και τις περιπέτειές τους.
- Προσφέρουν **παραδείγματα προς μίμηση**, βοηθώντας τα παιδιά να ταυτιστούν με τις εμπειρίες των χαρακτήρων.
- Θέτουν στο επίκεντρο έννοιες όπως η **ισότητα, η αλληλεγγύη, η αποδοχή της διαφορετικότητας, το δικαίωμα στην εκπαίδευση και την ελεύθερη μετακίνηση**.

Μετά την αφήγηση, οι μαθητές **συμμετέχουν σε συζήτηση**, όπου καλούνται να εκφράσουν τις εντυπώσεις τους και να σχολιάσουν τις ιστορίες. Αυτή η διαδικασία επιτρέπει:

- Τη **σύνδεση των ιστοριών με τις προσωπικές τους εμπειρίες**.
- Την ενίσχυση της **κριτικής σκέψης και της ενσυναίσθησης**.

4. Δημιουργία Νέων Ιστοριών από τους Μαθητές

Το τελευταίο στάδιο της δράσης περιλαμβάνει τη **δημιουργία πρωτότυπων ιστοριών από τους ίδιους τους μαθητές**. Για τον σκοπό αυτό, έχει σχεδιαστεί **ένα διαδραστικό ταμπλό**, το οποίο περιλαμβάνει:

- **Τις χώρες της Ε.Ε.**
- **Κάρτες χαρακτήρων (ήρωες των ιστοριών)**
- **Δικαιώματα και αξίες της Ε.Ε.**

Οι μαθητές χρησιμοποιούν το ταμπλό σαν **επιτραπέζιο παιχνίδι**, επιλέγοντας:

- Τον **ήρωά τους**.
- Το **μέρος που ζει** και τη χώρα στην οποία μετακινείται.
- Τα **συναισθήματα και τα όνειρά του**.
- Τα **εμπόδια που αντιμετωπίζει** και τις ευκαιρίες που του δίνονται.

Μέσα από αυτή τη διαδικασία, οι μαθητές δημιουργούν **πρωτότυπες αφηγήσεις**, όπου εξερευνούν τις έννοιες της ελευθερίας, της ισότητας και της συμμετοχής στην κοινωνία.

Τα παιδιά αποφασίζουν:

- **Αν ο ήρωας θα εργαστεί ή θα σπουδάσει.**
- **Αν καταφέρνει να πραγματοποιήσει τα όνειρά του.**
- **Αν ζει με ίσα δικαιώματα με τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες.**

Με αυτόν τον τρόπο, η δράση **μετατρέπει τη θεωρητική γνώση σε προσωπική εμπειρία**, ενισχύοντας την κατανόηση των αξιών της Ε.Ε. μέσα από τη δημιουργικότητα.

5. Επιπλέον Εκπαιδευτικό Υλικό και Παραγωγές

Στην ηλεκτρονική έκδοση που συνοδεύει το πρόγραμμα, οι εκπαιδευτικοί μπορούν να βρουν:

- Το **ταμπλό και τις κάρτες**, ώστε να εκτυπώσουν και να χρησιμοποιήσουν το παιχνίδι στην τάξη.
- **Συμπληρωματικές ιστορίες**, όπως:
 - Η ιστορία του **Στεφάν**, ο οποίος εγκαταλείπει τη χώρα του για να εγκατασταθεί μόνιμα στην Ελλάδα, προσφέροντας μια **αντίστροφη οπτική** της μετανάστευσης.
 - Μια ιστορία **με ανοιχτό τέλος**, όπου οι μαθητές καλούνται να επιλέξουν πώς θα εξελιχθεί η ζωή του ήρωα.

Επιπλέον, οι μαθητές συμμετείχαν στη δημιουργία:

- **Podcasts**, όπου ηχογράφησαν τις ιστορίες που δημιούργησαν.
- **Digital storytelling videos**, στα οποία οι αφηγήσεις τους ζωντανεύουν μέσω κινούμενης εικόνας.

Η εκπαιδευτική δράση **«Άκου-Κοίτα-Πες: Μια Ιστορία για την Ευρώπη»** συνδυάζει τη βιωματική μάθηση, τη δημιουργική αφήγηση και τη διαδραστική συμμετοχή των μαθητών, προσφέροντας έναν καινοτόμο τρόπο κατανόησης των ευρωπαϊκών αξιών. Μέσα από την εξερεύνηση ιστοριών, τη δημιουργία νέων αφηγημάτων και την ανάπτυξη πρωτότυπου εκπαιδευτικού υλικού, οι μαθητές έχουν την ευκαιρία **να γίνουν οι ίδιοι αφηγητές της ευρωπαϊκής τους ταυτότητας**.

Ασκήσεις

1) Ερωτήσεις

Σε αυτή την άσκηση σκοπός είναι να διερευνήσουμε πως κατανοούν τα παιδιά τις παρακάτω έννοιες. Ποιες λέξεις χρησιμοποιούν για να τις εκφράσουν;

Τι σας έρχεται στο μυαλό όταν ακούτε τη λέξη Ευρώπη;

Τι σας έρχεται στο μυαλό όταν ακούτε την λέξη Ευρωπαϊκή Ένωση;

Τι σας έρχεται στο μυαλό όταν ακούτε την λέξη Ελευθερία;

Τι σας έρχεται στο μυαλό όταν ακούτε την λέξη Αξιοπρέπεια;

Τι σας έρχεται στο μυαλό όταν ακούτε την λέξη Σεβασμός; Σεβασμός στην ιδιαιτερότητα στην διαφορετικότητα;

Τι σας έρχεται στο μυαλό όταν ακούτε την λέξη Δικαιοσύνη;

2) Άσκηση μυθοπλασίας

Σε αυτή την άσκηση σκοπός και στόχος είναι να καταγράψουμε τις συνθήκες – στιγμιότυπα που θα δημιουργήσουν τα παιδιά χρησιμοποιώντας την φαντασία τους. Θα τα παροτρύνουμε λοιπόν να δημιουργήσουν έναν ήρωα και να μας περιγράψουν το ποιος, που, πως και γιατί. Οι συνθήκες που θα μας αφηγηθούν μπορούν να καταγραφούν και να χρησιμοποιηθούν για την σύνθεση μιας ολοκληρωμένης ιστορίας.

Μπορείτε να φανταστείτε πως κάποιος μπορεί να ζήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση με Ελευθερία; Πως θα ήταν η ζωή του; Τι θα μπορούσε να κάνει;

Μπορείτε να φανταστείτε πως κάποιος μπορεί να ζήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση με Αξιοπρέπεια; Πως θα ήταν η ζωή του;

Μπορείτε να φανταστείτε πως κάποιος μπορεί να ζήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση με Σεβασμό; Πως θα ήταν η ζωή του;

Μπορείτε να φανταστείτε πως κάποιος μπορεί να ζήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση με κυρίαρχη την αξία της Δικαιοσύνης;

Μπορείτε να φανταστείτε πως κάποιος μπορεί να ζήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχοντας ίσα και ίδια δικαιώματα με όλους τους Ευρωπαίους πολίτες;

Ιστορίες για αφήγηση

Ο Νίκος και η Έλλη

Ο Νίκος και η Έλλη γεννήθηκαν και μεγάλωσαν σε ένα μικρό χωριό.

Να όπως και εσείς.

Η πόλη ήτανε μακριά και έτσι δεν είχαν την ευκαιρία να ζήσουν τις εμπειρίες που ζούσαν τα παιδιά της πόλης.

Να ας πούμε, δεν μπορούσαν να δούνε εύκολα θέατρο ή δεν μπορούσαν να πάνε να δούνε με τους φίλους τους μία ταινία και να διασκεδάσουν.

Το να μάθουνε μια ξένη γλώσσα, να κάνουνε θέατρο, χορό ή να μάθουνε να παίζουνε κάποιο μουσικό όργανο ήταν επίσης σχεδόν ακατόρθωτο. Έτσι πολλές φορές ένιωθαν απομονωμένοι.

Από την άλλη όμως το να ζούνε και να μεγαλώνουν στο χωριό είχε και τα καλά του. Ζούσανε μέσα στην φύση και τη ηρεμία, ελεύθεροι, ανέμελοι και με πολύ παιχνίδι.

Ο υπόλοιπος κόσμος φάνταζε στα μάτια τους μακρινός, ξένος και φοβιστικός.

Και πολλές φορές σκεφτόταν πως όλη τους τη ζωή τους θα την ζήσουνε στο χωριό τους.

Ο Νίκος

Η οικογένεια του Νίκου ήτανε φτωχή. Οι γονείς του ήτανε αγρότες. Πάλευαν με τα χωράφια και με τα ζωντανά τους για να τα βγάλουνε πέρα. Η μάνα του και ο πατέρας του έφευγαν από το σπίτι τα χαράματα για να προλάβουνε να κάνουνε τις δουλειές που είχανε και γυρνούσανε στο σπίτι τη νύχτα κατάκοποι.

Ο Νίκος έμενε στο σπίτι με την γιαγιά του. Αυτή τον πρόσεχε αυτή του μαγείρευε. Κι ο Νίκος όταν τελείωνε από το σχολείο έπαιρνε τα βιβλία του και καθότανε να διαβάσει στην κουζίνα. Παρέα με την γιαγιά του. Εκείνος διάβαζε και εκείνη μαγείρευε για την άλλη ημέρα. Και εκεί ανάμεσα από τους αριθμούς και τα γράμματα ανάμεσα από τις μυρωδιές του φρεσκομαγειρεμένου φαγητού, τα τηγάνια, τις κατσαρόλες και τις κουβέντες της γιαγιάς ο Νίκος αγάπησε την μαγειρική.

Και κάθε φθινόπωρο η γιαγιά τον έστελνε να μαζέψει τα κυδώνια από την κυδωνιά της αυλής τους και η γιαγιά τα έπαιρνε ύστερα και τα έφτιαχνε γλυκό του κουταλιού που το φύλαγε σε γυάλινα βάζα, να έχουν να τρώνε όλο τον χρόνο.

Τα χρόνια πέρασαν, ο Νίκος μεγάλωσε και η γιαγιά πέθανε. Τότε ο Νίκος ένιωσε πως έμεινε μόνος στην άκρη του κόσμου.

Και τότε το αποφάσισε να ταξιδέψει, να φύγει, να ψάξει για να βρει την τύχη του και να φτιάξει αλλιώς την ζωή του.

Θα φύγω σκέφτηκε από το χωριό μου και από την χώρα μου. Στην Ευρώπη σκέφτηκε θα πάω.

Θα πάω να ζήσω σε μια χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Όμως σκέφτηκε, πως θα είναι άραγε η ζωή εκεί; Θα τα καταφέρω;

Έπειτα, αναρωτήθηκε αν μπορούσε.

Μα και βέβαια μπορούσε.

Το μόνο που πήρε από τον τόπο του μαζί του πριν φύγει ήταν ένα βάζο με γλυκό κυδώνι της γιαγιάς.

Έφτασε γρήγορα στην Ηγουμενίτσα, μπήκε στο καράβι και σε μερικές ώρες είχε φτάσει κι όλας στην Ιταλία.

Όταν πάτησε το πόδι του στην Ιταλία σκέφτηκε και είπε:

Τελικά η Ευρώπη δεν ήτανε και τόσο μακριά!

Έμεινε λοιπόν καιρό στην Ιταλία. Βρήκε δουλειά. Και τι δουλειά; Μα σε εστιατόριο φυσικά αφού αγαπούσε τη μαγειρική.

Με αυτή την δουλειά ένωθε πως η γιαγιά του ήτανε μαζί του και πως τον συντρόφευε.

Με τα χρήματα που κέρδιζε από αυτή την δουλειά μπορούσε να ζήσει με αξιοπρέπεια.

Και μια φορά που αρρώστησε και χρειάστηκε να μπει στο νοσοκομείο οι γιατροί τον φρόντισαν με τον καλύτερο τρόπο.

Κατάλαβε πως τελικά στην Ευρώπη είχε τα ίδια δικαιώματα με όλους του άλλους Ευρωπαίους πολίτες.

Ο Νίκος όμως ήτανε πάντα από την φύση του περίεργος. Κι όταν κατάλαβε πως το να ζεις στην Ευρώπη δεν είναι τόσο δύσκολο όσο του φάνταζε όταν ήτανε μικρός, αποφάσισε να ταξιδέψει και σε άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αποφάσισε να ζήσει και να δουλέψει σε όσες περισσότερες χώρες μπορούσε.

Έτσι έζησε και δούλεψε στην Γερμανία.

Έζησε και δούλεψε στην Ολλανδία, στην Αυστρία, στην Πολωνία, στην Ρουμανία, στην Τσεχία ακόμη και στην Ουγγαρία.

Ο Νίκος ήτανε ελεύθερος να ταξιδέψει να δουλέψει και να ζήσει σε όποια χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ήθελε!

Και σε κάθε μία χώρες από αυτές ήτανε ελεύθερος να ζήσει με την δουλειά που αγαπούσε με αξιοπρέπεια και ίσα δικαιώματα με όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους.

Τα τελευταία χρόνια ζει στην Γαλλία. Είναι ευτυχισμένος.

Έχει καταφέρει να έχει ένα μικρό δικό του εστιατόριο. Μαγειρεύει φαγητά και συνταγές όλες τις χώρες στις οποίες έζησε.

Μα στο τέλος για επιδόρπιο σερβίρει πάντα στους πελάτες του, γλυκό του κουταλιού κυδώνι.

Με την ίδια και απaráλλαχτη συνταγή που το έφτιαχνε η γιαγιά του.

Η Έλλη

Η Έλλη γεννήθηκε κι εκείνη και μεγάλωσε σε ένα μικρό και ορεινό χωριό. Στο χωριό ζούσανε πενήντα οικογένειες. Τα παιδιά του χωριού ήτανε όλα κι όλα δεκαπέντε. Με αυτά πήγαινε σχολείο, με αυτά έπαιζε με αυτά έκανε παρέα.

Όλοι την αγαπούσανε στο χωριό την Έλλη και όλοι την βοηθούσανε και την υποστηρίζανε.

Γιατί η Έλλη ήτανε βλέπετε διαφορετική από τους άλλους, ένα πρόβλημα στην γέννα της, την έκανε να περπατά αργά και με δυσκολία. Τα βήματα της δεν ήταν σταθερά και τα πόδια της τα έσερνε.

Και αν και δεν μπορούσε να τρέξει, να σκαρφαλώσει και να παίξει κυνηγητό με τα παιδιά του χωριού οι φίλοι της ποτέ δεν της αρνήθηκαν την παρέα και το παιχνίδι και πάντα την βοηθούσαν και την προσέχανε.

Όμως Έλλη αν και δεν μπορούσε να τρέξει γρήγορα με τα πόδια της, μπορούσε να τρέχει γρήγορα με τη σκέψη της και με το μυαλό της. Και όχι μονάχα αυτό. Τα χέρια της ήταν επιδέξια και μπορούσε να ζωγραφίσει ότι δεν μπορούσε να δει από κοντά. Και όλα όσα φανταζότανε όλα όσα ονειρευότανε τα ζωγράφιζε στο χαρτί.

Ταξίδευε με το μυαλό της σε όλο τον κόσμο και ζωγράφιζε τις ομορφιές του κάθε τόπου σαν να ήτανε εκεί, σαν να τα είχε δει από κοντά. Αυτό ονειρευότανε η Έλλη να ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο, να ζήσει σε άλλη χώρα.

Καλή ήτανε η ησυχία του χωριού της αλλά όλα όσα θα έβλεπε και θα γνώριζε αν ζούσε σε μια μεγάλη και φασαριόζικη πόλη της Ευρώπης θα την έκανε στα αλήθεια ευτυχισμένη.

Από την άλλη όμως σκεφτότανε πως η Ευρώπη ήτανε μακριά. Και πως θα ζούσε άραγε με αυτήν της την δυσκολία και τη διαφορετικότητα σε έναν τόπο ξένο. Αυτό την έκανε να νιώθει φόβο και ανασφάλεια.

Τα χρόνια πέρασαν και η Έλλη μεγάλωσε. Συνέχιζε να ζωγραφίζει και όσο μεγάλωνε τα έργα της γινότανε όλο και πιο όμορφα όλο και πιο σπουδαία.

Για καλή της τύχη όμως πριν από λίγα χρόνια στο χωριό είχε έρθει για να ζήσει η κυρία Κλειώ, Γαλλίδα ήταν, μα όλοι στο χωριό τη φώναζαν μαντάμ.

Η μαντάμ είχε γυρίσει όλον τον κόσμο, είχε ζήσει στις πιο μεγάλες πρωτεύουσες της Ευρώπης και είχε από όλον τον κόσμο καταλήξει να ζει σε τούτο το μικρό χωριό.

Της άρεσε έλεγε η ηρεμία του χωριού, η φύση και η απλότητα της ζωής.

Όταν λοιπόν η μαντάμ, που ήταν κοσμογυρισμένη είδε τα έργα της Έλλης και τις ζωγραφιές της, της είπε:

Έλλη είσαι ταλαντούχα, έχεις σκεφτεί πως θα μπορούσες να γίνεις ζωγράφος και να σπουδάσεις σε μια σχολή καλών τεχνών;

Είμαι σίγουρη πως θα μπορούσες να βρεις μια υποτροφία και να σπουδάσεις στην Ισπανία.

Και από εκείνη τη στιγμή η Έλλη δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό της αυτή την σκέψη.

Άρχισε να αναρωτιέται και να σκέφτεται πως το όνειρο της, να ζήσει στην Ευρώπη, ίσως και να μπορούσε να πραγματοποιηθεί.

Αναρωτήθηκε πως θα είναι οι άνθρωποι εκεί.

Θα την δεχότανε με αυτήν της την δυσκολία;

Θα τα κατάφερνε να ζήσει με αξιοπρέπεια σε μια χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

Και αν και φοβότανε πολύ να εγκαταλείψει το μικρό ήσυχο και ασφαλές χωριό της, αποφάσισε πως τελικά έπρεπε να το τολμήσει. Αποφάσισε πως έπρεπε να δοκιμάσει να ζήσει αυτή την περιπέτεια.

Από την στιγμή που πήρε την απόφαση βρέθηκε πολύ γρήγορα στην Ισπανία.

Μέσα σε λίγες ώρες είχε βρεθεί από το απομακρυσμένο της μικρό χωριό σε μια μεγάλη και φασαριόζικη πόλη. Στη Βαρκελώνη.

Το όνειρο της ήτανε πια αληθινό!

Μέσα σε λίγο χρόνο η Έλλη είχε τακτοποιηθεί, είχε ξεκινήσει τα μαθήματα της στην σχολή και είχε συνηθίσει σε αυτή την καινούρια ζωή.

Τελικά όλα ήτανε πιο εύκολα από ότι τα είχε φανταστεί.

Η διαφορετικότητα της φάνταζε ανύπαρκτη. Κανείς δεν την κοιτούσε περίεργα, κανείς δεν την απέκλειε. Όλοι την αντιμετώπιζαν με σεβασμό. Σε αυτή την μεγάλη πόλη κάποιες φορές ήτανε πιο εύκολο να μετακινηθεί από ότι ήτανε στο μικρό χωριό της.

Παντού υπήρχανε ράμπες και πρόβλεψη για να κινούνται οι άνθρωποι με αναπηρία. Και οι άνθρωποι όπου και όποτε το χρειάστηκε ήτανε πρόθυμοι να την βοηθήσουν και να την εξυπηρετήσουν. Ένωθε ελεύθερη. Ένωθε ευτυχισμένη.

Η Έλλη πια ζει μόνιμα στην Ευρώπη. Έχει γίνει μια πολύ γνωστή ζωγράφος. Κερδίζει την ζωή της οργανώνοντας εκθέσεις σε πινακοθήκες και γκαλερί σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μπορεί και μετακινείται από χώρα σε χώρα ελεύθερα.

Μέσα από έργα της καταφέρνει και εκφράζει ελεύθερα τις ιδέες της και τις αξίες που είναι για εκείνη σημαντικές.

Συνεχίζει να ονειρεύεται έναν κόσμο όμορφο και δίκαιο όπου η δημοκρατία θα πρυτανεύει.

Για αυτό και στις επόμενες εκλογές σκέφτεται να βάλει υποψηφιότητα. Αν και Ελληνίδα έχει ίσα και ίδια δικαιώματα με όλους τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες.

Το χωριό της το επισκέπτεται κάθε χρόνο, στις καλοκαιρινές της διακοπές.

Και κάθε φορά που γυρίζει πίσω θυμάται πόσο μακρινή και εχθρική της φαινότανε η Ευρώπη όταν ήτανε μικρή.

Κάθε φορά που γυρνάει πίσω στον τόπο της συναντά τη μαντάμ. Μιλάνε ώρες ατελείωτες για όλα όσα βλέπει γνωρίζει και συναντά η Έλλη ζώντας η ίδια πια στην Ευρώπη.

Σκέφτεται πόσο τυχερή είναι που η χώρα της η Ελλάδα είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και έτσι και εκείνη μπορεί να είναι πολίτης της.

Και κάθε φορά ευχαριστεί τη μαντάμ που έγινε κίνητρο αιτία και αφορμή για να κάνει πραγματικότητα όλα όσα φανταζόταν!

Τελικά και ο Νίκος και η Έλλη από πολίτες ενός μικρού και απομονωμένου τόπου έγιναν πολίτες του κόσμου.

Κατάλαβαν πως μπορούσαν να ζήσουνε στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης με αξιοπρέπεια με σεβασμό, με δικαιοσύνη, ελεύθεροι να μετακινηθούν και να εκφραστούνε έχοντας ίσα και ίδια δικαιώματα με όλους τους άλλους.

Ταμπλό

Χάρτης και κάρτες μυθοπλασίας

Σε αυτή την άσκηση- παιχνίδι θα δοθεί ένα ταμπλό στα παιδιά. Ένας φανταστικός χάρτης και κάρτες οι οποίες θα περιέχουν:

Τον ήρωα / ηρωίδα

Τον τόπο που ζει (πόλη, χωριό, νησί)

Μέσα μετακίνησης (λεωφορείο, αυτοκίνητο, τρένο, πλοίο, αεροπλάνο, ποδήλατο)

Συναισθήματα (χαρά, λύπη, θυμός, απογοήτευση, αγωνία, φόβος, ευτυχία, ευχαρίστηση)

Χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Κάρτες με τις αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Εκπαίδευση (Σχολείο Πανεπιστήμιο Σπουδές)

Αξιοπρέπεια

Ελευθερία

Σεβασμός

Ισότητα

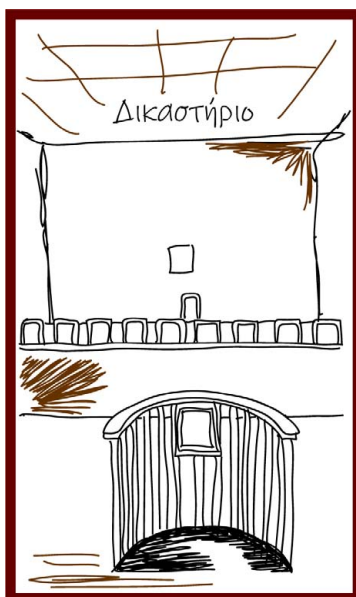
Δικαιοσύνη

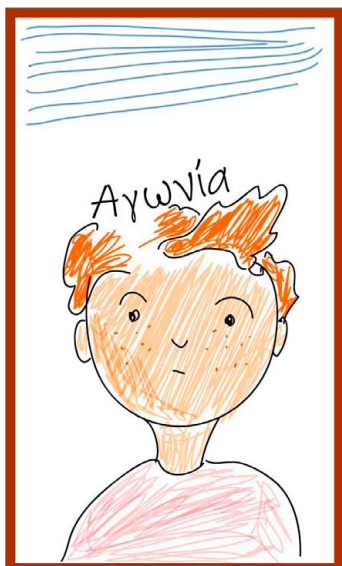
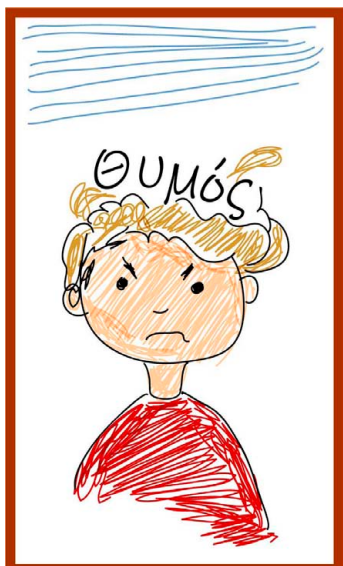
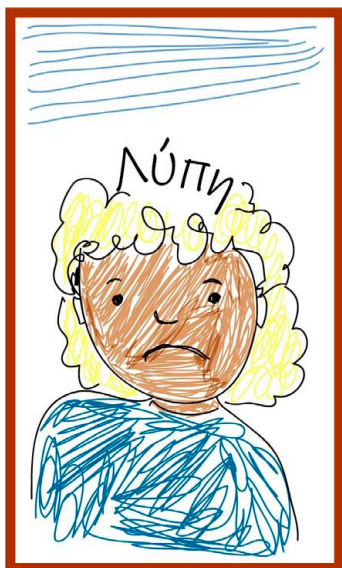
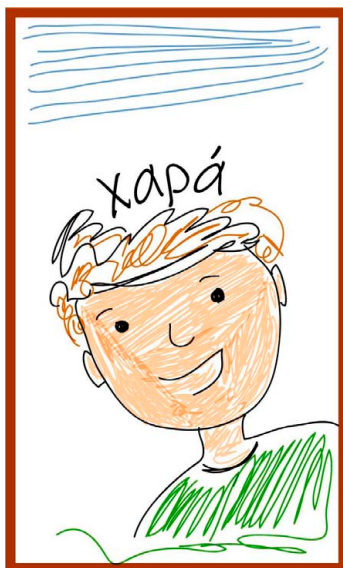
Δημοκρατία

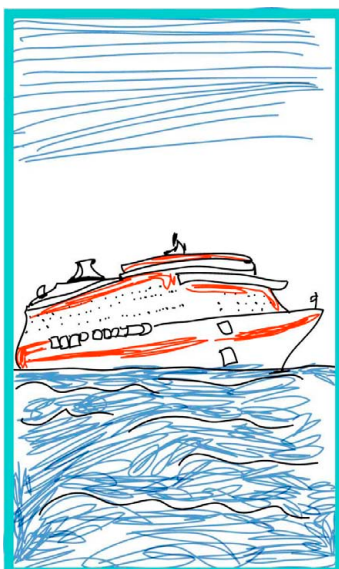
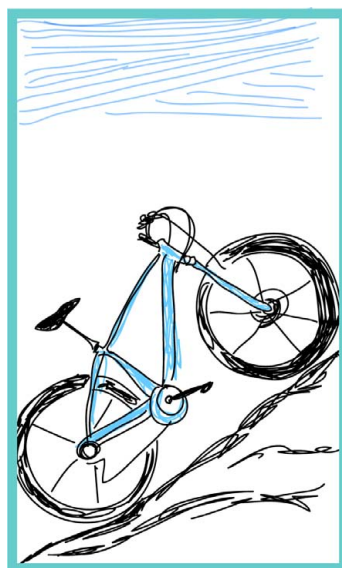
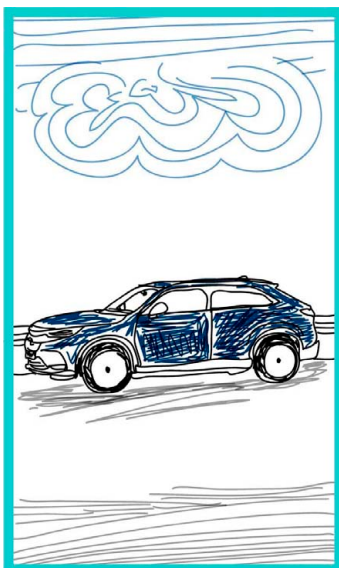
Χρησιμοποιώντας το ταμπλό και τις κάρτες δημιουργούμε ένα επιτραπέζιο παιχνίδι που βοηθάει τα παιδιά, τα οδηγεί, τα οργανώνει και τα διευκολύνει προκειμένου να δημιουργήσουν μια νέα ιστορίας αφήγησης.

Ποιος είναι ο ήρωας μας, πως τον λένε, που ζει; Πως είναι ο τόπος του; Γιατί φεύγει; Ποιος είναι ο λόγος; πως νιώθει; Πως ταξιδεύει; Που πάει; Τι δυσκολίες συναντά εκεί; Τι βοήθειες λαμβάνει; Πως βιώνει τα Δικαιώματα και τις αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το Ταμπλό μπορεί να αποτελέσει τον τρόπο για να ολοκληρωθεί η νέα ιστορία λαμβάνοντας υπ' όψιν ότι τα παιδιά έχουν ακούσει πρώτα παρόμοιες ιστορίες από τον αφηγητή και έχουν σκεφτεί φανταστεί και ακούσει από τις ασκήσεις μυθοπλασίας τις συνθήκες μέσα από τις οποίες προβάλλονται οι αξίες και τα δικαιώματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

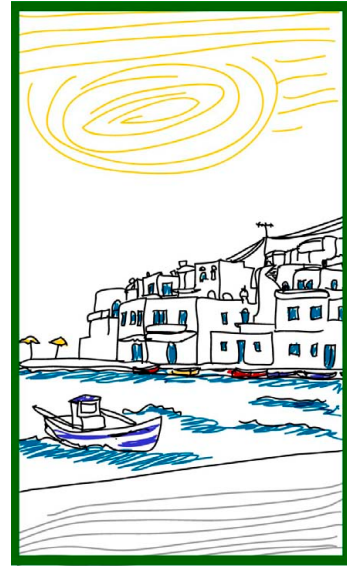
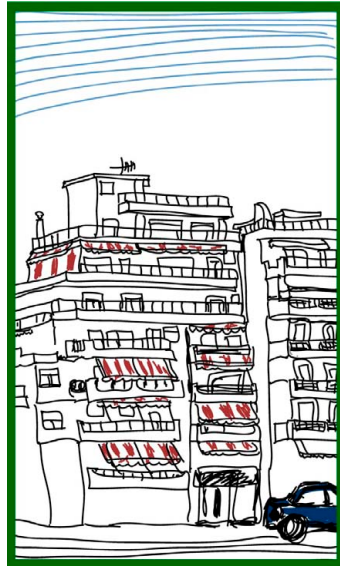
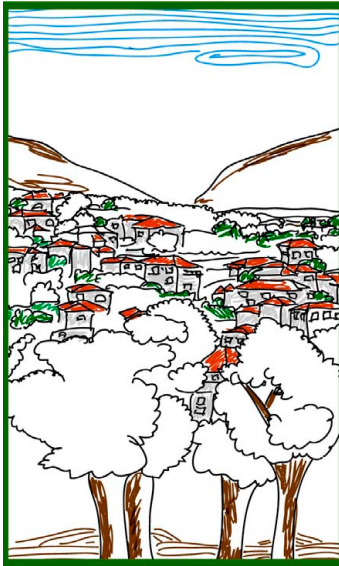

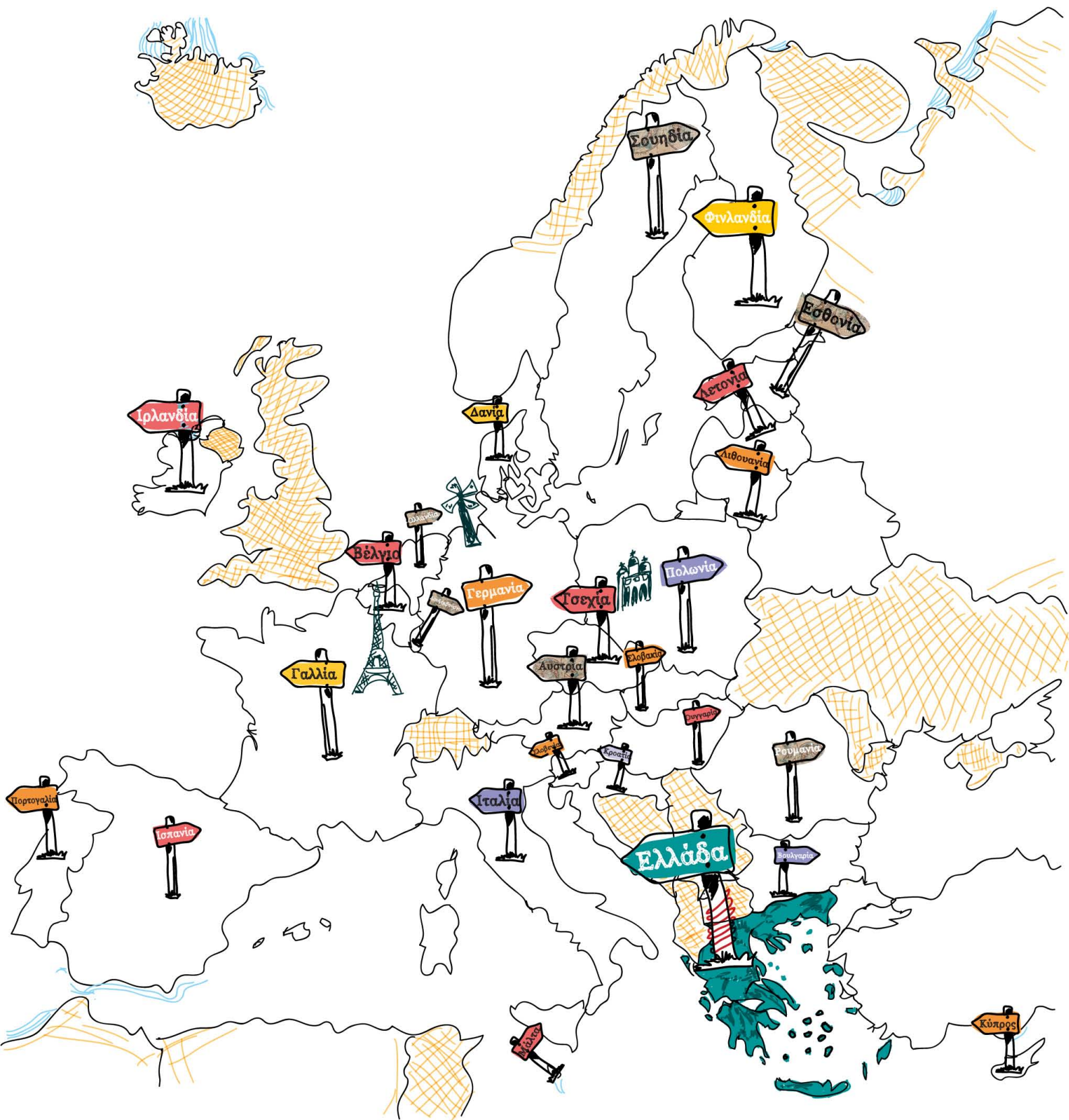

Άκου Κοίτα Πες

Μια Ιστορία
για την Ευρώπη

build
Building a robust and
democratic civic space

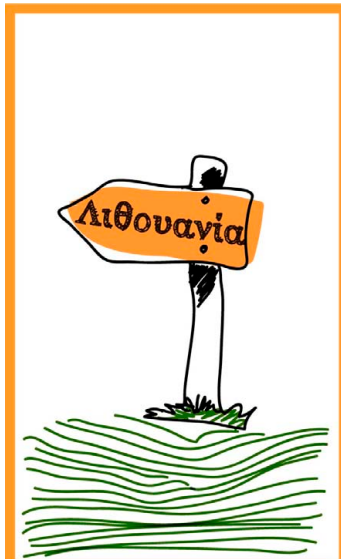
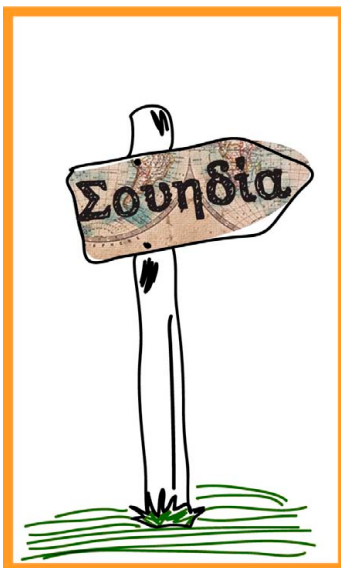

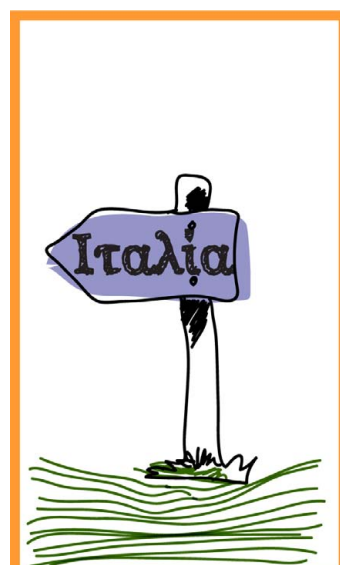
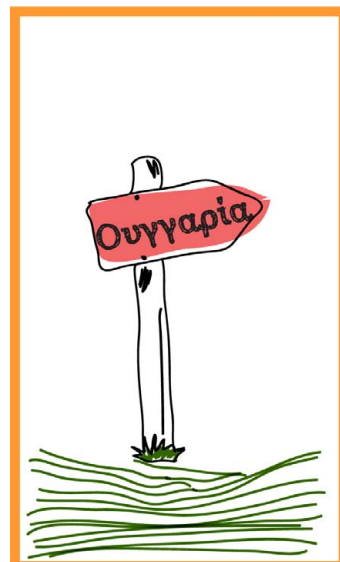
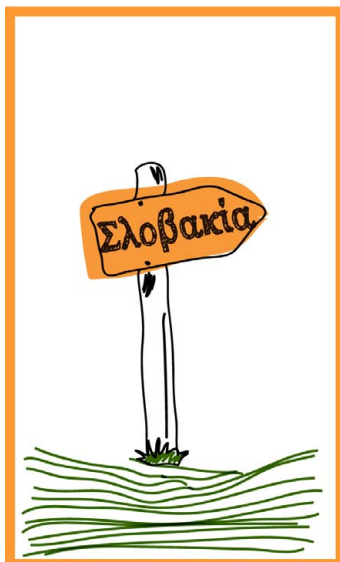
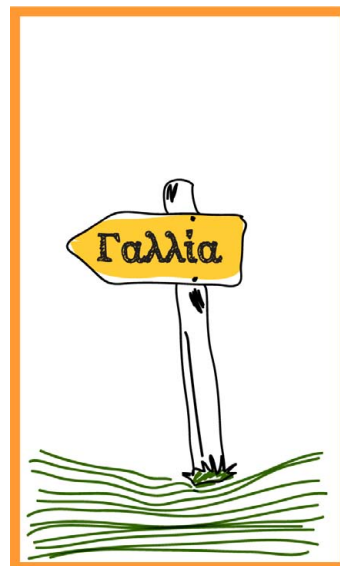
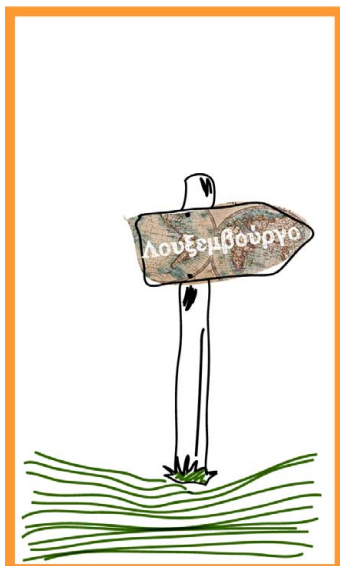
Άκου Κοίτα Πες

Μια Ιστορία
για την Ευρώπη

βυιδ

Building a robust and
democratic civic space

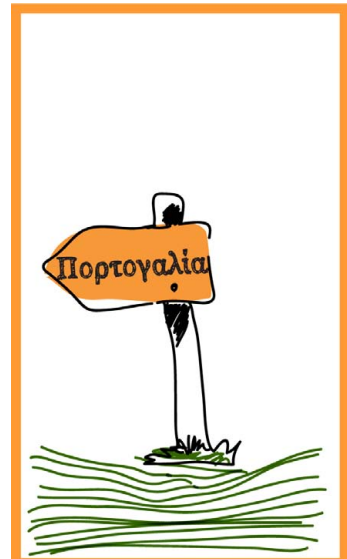
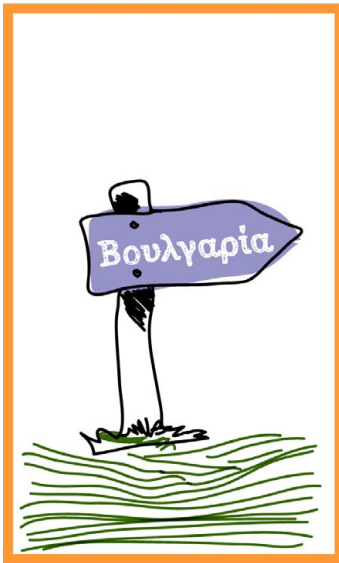

Άκου Κοίτα Πες

Μια Ιστορία
για την Ευρώπη

Ευρώπη

Building a robust and
democratic civic space

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΙΔΡΥΜΑ
ΜΠΟΔΟΣΑΚΗ

Α.ΚΟΙ.Π
Άκου
Κοίτα
Πες

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Αξιοπρέπεια

Ελευθερία

Σεβασμός

Δικαιοσύνη

Δημοκρατία

Ισότητα

Ανθρώπινα
Δικαιώματα

Άκου Κοίτα Πες

Μια Ιστορία
για την Ευρώπη

Build

Building a robust and
democratic civic space

Α.ΚΟΙ.Π
Άκου
Κοίτα
Πες

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

αδράχτι
STORYTELLING

Με τη συγχρηματοδότηση:

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΙΔΡΥΜΑ
ΜΠΟΔΟΣΑΚΗ

NGO

Build
Building a robust and
democratic civic space

Εκκίνηση

Πού ζει;

Πως είναι ο ήρωας;

Περιγράψτε τον!

Φεύγει! Γιατί;

Πως αισθάνεται; Γιατί;

Τι ονειρεύεται ότι θα βρει;

Που πάει;

Με τι θα ταξιδέψει;

Φτάνει!

Συναντά δυσκολίες;

Θα βρει βοήθεια;

Σπουδάζει; Δουλεύει;

Δικαιοσύνη!

Έχει ίσα και ίδια δικαιώματα με τους άλλους;

Ζει με αξιοπρέπεια;

Τον σέβονται;

Μετακινείται ελεύθερα;

Εκφράζεται με ελευθερία;

Δημοκρατία!

Έχει δικαίωμα ψήφου;

Μπορεί να ψηφιστεί;

Ανθρώπινα δικαιώματα!

Έχει δικαίωμα στην εκπαίδευση;

Στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη;

Τελικά πραγματοποιούνται τα όνειρά του στην Ευρώπη;

Συμπληρωματικές Ιστορίες για το Εκπαιδευτικό Υλικό

Ο Στεφάν

Ο Στέφαν γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Σουηδία. Οι γονείς του όμως συχνά τα καλοκαίρια έρχονταν στην Ελλάδα για διακοπές απολαμβάνοντας τον ήλιο και τη θάλασσα.

Έτσι όταν εκείνος έγινε 18 χρονών αποφάσισε να ταξιδέψει και να φτάσει στην Ελλάδα με ένα ποδήλατο!

Το ταξίδι θα ήταν κουραστικό και το ήξερε. Έπρεπε να διασχίσει κάθετα όλη την Ευρώπη. Πήρε μαζί του τα απαραίτητα χαρτιά για να μπορεί να αποδείξει ότι είναι Ευρωπαίος πολίτης, το κράνος και την ειδική στολή που θα τον προστάτευε από το κρύο και τον ήλιο και ξεκίνησε.

Πρώτος σταθμός η Γερμανία. Έμεινε σε ένα youth hostel έναν ξενώνα για νέους και ήξερε πως σε όλη την Ευρώπη έχει τέτοια καταλύματα που μπορείς να μείνεις αλλά και να γνωρίσεις και άλλους νέους που ταξιδεύουν. Και στα αλήθεια ο Στέφαν γνώρισε και ένα σωρό άλλους ταξιδιώτες και μοιράστηκε μαζί τους εμπειρίες από τα ταξίδια τους.

Στη συνέχεια πέρασε στην Αυστρία, Ιταλία και έφτασε στην Ελλάδα. Φόρτωσε το ποδήλατο σε ένα καράβι και το επόμενο πρωί ο Στέφαν έφτασε στον τελικό του προορισμό που ήταν η Κρήτη. Όλο το καλοκαίρι γύρισε απ' άκρη σ' άκρη το νησί. Γνώρισε τον τόπο, τους ανθρώπους, γεύτηκε τις μυρωδιές της γης και τα φαγητά και τον αγάπησε τον τόπο. Και όταν αρρώστησε και χρειάστηκε να νοσηλευτεί για λίγες μέρες ως Ευρωπαίος πολίτης δέχτηκε τη φροντίδα των γιατρών. Στο τέλος του καλοκαιριού αποφάσισε να γυρίσει πίσω στον τόπο του. Έδωσε όμως υπόσχεση ότι θα ξαναρχόταν.

Το είπε και το έκανε.

Γύρισε στο νησί όμως όχι με το ποδήλατο αλλά με το αεροπλάνο. Ο Στεφάν είχε σπουδάσει στον τόπο τους αρχιτέκτονας. Μια κατασκευαστική εταιρεία στην Κρήτη ζητούσε υπαλλήλους. Εκείνος αμέσως έκανε τις απαραίτητες ενέργειες για να μπορέσει να ζήσει έστω για λίγο στην Κρήτη. Και να τώρα που απολαμβάνει όλα τα δικαιώματα που μπορεί να έχει ένας Ευρωπαίος πολίτης, την ελευθερία στην μετακίνηση, στην εργασία, στην αξιοπρέπεια!

Η Μάρω

Μια ιστορία για να δώσουνε τα παιδιά το δικό τους τέλος

Η Μάρω γεννήθηκε και μεγάλωσε σε ένα τόπο γεμάτο δέντρα, βράχια και λίγους ανθρώπους. Το σχολείο της ήταν μικρό. Όλοι κι όλοι δεκαπέντε μαθητές με ένα δάσκαλο. Στην Πέμπτη δημοτικού ήρθε μια καινούργια δασκάλα. Ήταν αλλιώς από τους προηγούμενους. Εκείνη τους έβαζε συχνά να δουν στον προτζέκτορα διάφορες πόλεις της Ευρώπης. Να δουν το Παρίσι, την Πράγα, τη Ρώμη και να κάνουν φανταστικά ταξίδια γνώσης, πολιτισμού και κοινωνικοποίησης. Τους μιλούσε εκείνη η δασκάλα για τις συνήθειες των ανθρώπων. Τι τρώγανε, πως ζούσαν στα δικά τους χωριά, και στις πόλεις, πως ήταν οι χειμώνες και τα καλοκαίρια τους, πως ήταν τα σχολεία τους.

Μια μέρα η δασκάλα τους έδειξε την Πορτογαλία και τους μίλησε για τον ωκεανό για τη θάλασσα της δική τους, που ήταν άγρια. Τότε η Μαρία σήκωσε το χέρι της και δειλά ρώτησε τη δασκάλα:

-Αυτό θα το δούμε...

Και η απάντηση ήρθε. Η δασκάλα μπήκε στην τάξη κρατώντας έναν φάκελο και είπε στα παιδιά

This image shows a full page of white paper with horizontal dotted lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page, providing a guide for handwriting practice. There are no margins, text, or other markings on the page.

Οι ιστορίες των μαθητών

Οι παρακάτω ιστορίες που θα διαβάσετε είναι οι ιστορίες που δημιουργήθηκαν από τα παιδιά – μαθητές, δημοτικών σχολείων απομακρυσμένων περιοχών του Νομού Ιωαννίνων. Οι ιστορίες δημιουργήθηκαν κατά την διάρκεια των βιωματικών εργαστηρίων αφήγησης και μυθοπλασίας που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο του προγράμματος Άκου- Κοίτα- Πες, σε δεκατρείς επιλεγμένες σχολικές μονάδες του Νομού Ιωαννίνων.

Για την δημιουργία των νέων ιστοριών οι συντονιστές των βιωματικών εργαστηρίων, χρησιμοποίησαν τις ιστορίες για αφήγηση, τις ερωτήσεις και τις ασκήσεις μυθοπλασίας καθώς και το εικονογραφημένο ταμπλό και τις εικονογραφημένες κάρτες, υλικό που εμπεριέχεται στην παρούσα έκδοση.

1ο Δημοτικό Σχολείο Κόνιτσας

Ελευθερία για την Ελευθερία

Η Κατερίνα μεγάλωσε σε ένα μικρό χωριό της Ηπείρου, στην Κλειδωνιά.

Ήτανε ένα όμορφο και ευγενικό κορίτσι με μεγάλα καταπράσινα μάτια που κοίταζαν τα πάντα με απορία. Τα μαλλιά της ήτανε καστανά μα πάντα κοντοκουρεμένα κι έτσι μπορούσε εύκολα να την μπερδέψεις όταν ήτανε μικρή και να πιστέψεις πως ήτανε αγόρι. Μα δεν ήτανε μονάχα τα μαλλιά της τα κοντά που σε μπερδεύαν αλλά και που ήταν ατίθαση και ανήσυχη.

Αγριοκάτσικο την φώναζαν όλοι στο χωριό.

Σκαρφάλωνε στα δέντρα και στις μάντρες και έτρεχε ελεύθερη στα λιβάδια, τσαλαβουτούσε στα νερά του ποταμού και ξεχνιόταν μέσα στις ομορφιές της φύσης.

Το μυαλό της γέμιζε πάντα από μεγάλες και έξυπνες ιδέες και τι παράξενο, μέσα στην ελευθερία της σκεφτόταν πόσο θα ήθελε όταν μεγαλώσει να είναι ελεύθερη. Σκεφτόταν πως ήθελε ταξιδέψει σε όλες τις χώρες της Ευρώπης.

Γύρναγε στο σπίτι και η μάνα της την μάλωνε.

Πάλι ξεχάστηκες; Της έλεγε, πάλι ονειροβατούσες;

Όταν η Κατερίνα μεγάλωσε και τελείωσε το σχολείο δεν κρατιόνταν πια.

Εγώ, τους είπε μια μέρα στο σπίτι, θα φύγω, θα πάω στην Πολωνία να βρω τον θείο τον Κώστα και θα μείνω και θα σπουδάσω εκεί. Τελεία και παύλα!

Ε, τι να έκαναν και οι γονείς της, συμφώνησαν.

Όταν ήρθε η στιγμή η Κατερίνα να φύγει από το χωριό της, η χαρά και η ανυπομονησία την πλημμύρησαν. Επιτέλους τα όνειρα της θα γινότανε πραγματικότητα.

Μα και μια λύπη και μια στεναχώρια την πίκραιναν, θα αποχωριζόταν τους γονείς της, τον τόπο της το χωριό της και την ελευθερία και τη γαλήνη που ένιωθε όταν βρισκόταν στην φύση.

Μια ελευθερία πρέπει να θυσιαστεί για μια άλλη ελευθερία, είπε μέσα της και ξεκίνησε.

Στην Πολωνία την υποδέχτηκε ο θείος της.

Μόλις έφτασε και κατέβηκε από το αεροπλάνο συνειδητοποίησε πως της είχανε κλέψει όλα της τα πράγματα.

Η Κατερίνα έβαλε τα κλάματα, τι θα κάνω τώρα θείε του είπε, όλα μου τα πράγματα χάθηκαν.

Έλα Κατερίνα, της είπε ο θείος της, μη στεναχωριέσαι, θα πάμε στην αστυνομία για να μας βοηθήσουν.

Μα μπορούμε θείε; ρώτησε η Κατερίνα. Εγώ είμαι Ελληνίδα.

Μα και βέβαια μπορούμε Κατερίνα να ζητήσουμε βοήθεια από την αστυνομία, μπορεί να είσαι Ελληνίδα, αλλά είσαι Ευρωπαία πολίτης και έχεις τα ίδια δικαιώματα με όλους τους άλλους πολίτες της χώρας..

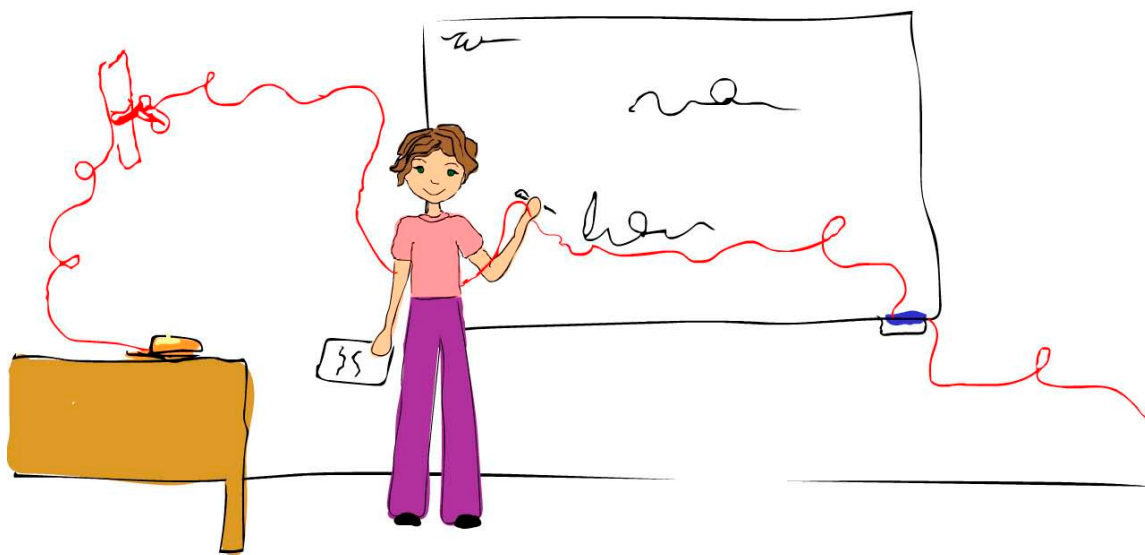
Η Κατερίνα ανακουφίστηκε. Τότε κατάλαβε πόσο τυχερή ήταν που ήταν Ευρωπαία πολίτης. Είχε τα ίδια δικαιώματα, είχε το δικαίωμα στην εκπαίδευση, στην εργασία και στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Μπορούσε να αποταθεί στη δικαιοσύνη όταν το χρειαζόταν και ήταν ελεύθερη να εργάζεται, να ταξιδεύει και να μετακινείται σε όποια χώρα της Ε.Ε. ήθελε.

Στην αρχή λοιπόν, η Κατερίνα έμεινε με τον θείο της για λίγο καιρό μέχρι να καταφέρει να πιάσει την άκρη του νήματος.

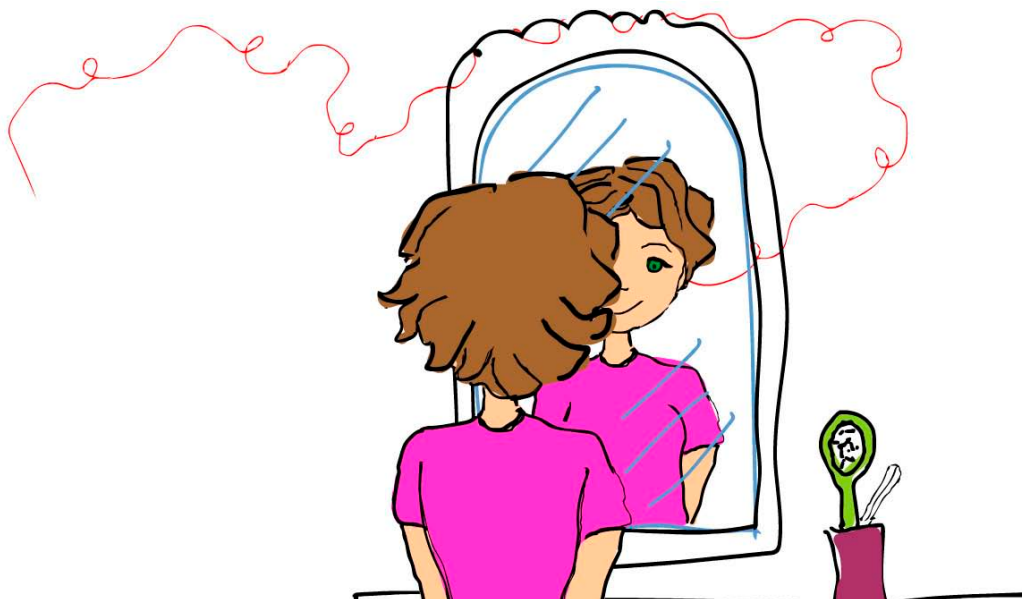
Αλλά ήταν έξυπνο κορίτσι και γρήγορα κατάφερε να προσαρμοστεί.

Γράφτηκε στο πανεπιστήμιο, ήθελε να γίνει δασκάλα για να μιλάει στα παιδιά για την ελευθερία, να τους διδάσκει και να τους μαθαίνει να μιλάνε, να σκέφτονται και να πράττουν με ελεύθερη βούληση.

Μαζί με τις σπουδές της ξεκίνησε και να δουλεύει.

Ήθελε να είναι ανεξάρτητη και να μπορεί να υποστηρίξει τη ζωή της.
Ήθελε να μπορεί να ζει με αξιοπρέπεια και να πραγματοποιεί όλα όσα ονειρευόταν.
Έτσι κάθε χρόνο αφιέρωνε κάποιες ημέρες για να ταξιδεύει και να επισκέπτεται και μια Ευρωπαϊκή χώρα. Ταξίδευε ελεύθερη και γνώριζε τον κόσμο όπως ακριβώς φανταζότανε από μικρή.
Όταν πια τελείωσε και τις σπουδές της έπιασε δουλειά σε ένα σχολείο και η ζωή της κυλούσε όπως ακριβώς ήθελε.
Σε ένα από τα ταξίδια της στην Φιλανδία μάλιστα γνώρισε και τον άντρας της.
Παντρεύτηκαν πολύ γρήγορα αφού αγαπήθηκαν με την πρώτη ματιά. Έκαναν πέντε παιδιά και έφτιαξαν μια όμορφη οικογένεια. Τώρα πια ζούνε όλοι μαζί στην Πολωνία και είναι ευτυχισμένοι.
Τα παιδιά τους μιλούνε τρεις γλώσσες, Πολωνικά, Φιλανδικά και Ελληνικά, πηγαίνουνε σχολείο και είναι τα πιο πολυταξιδεμένα παιδιά της τάξης τους.
Τα καλοκαίρια επισκέπτονται τους παππούδες στο χωριό στην Κλειδωνιά και περνάνε εκεί όλες τους τις καλοκαιρινές διακοπές ενώ τα Χριστούγεννα τα περνούν στην Φιλανδία και οι γιορτές τους είναι μαγικές.
Οι μεγάλες ιδέες δεν έχουν εγκαταλείψει την Κατερίνα.
Για τα επόμενα χρόνια έχει βάλει στόχο να γίνει Δήμαρχος, αφού έχει το δικαίωμα να θέσει υποψηφιότητα. Σκέφτεται πως με τόσα πράγματα που έχει γνωρίσει στα ταξίδια της σίγουρα μπορεί να βοηθήσει την πόλη της και να την κάνει καλύτερη! Τι λέτε θα τα καταφέρει;

2ο Δημοτικό Σχολείο Κόνιτσας

Μην παρατάς τα όνειρά σου

Ο Πάννης είναι ένας σπουδαίος συγγραφέας. Τα μυθιστορήματά του διαβάζονται από μικρούς και μεγάλους σε όλη την Ευρώπη. Έχουν μεταφραστεί στα Γαλλικά, τα Ιταλικά, τα Γερμανικά και τα Ουγγρικά. Αλλά το πιο γνωστό του μυθιστόρημα, αυτό που έχει διαβαστεί από χιλιάδες αναγνώστες είναι το “Μην παρατάς τα όνειρά σου”.

Μια ιστορία αυτοβιογραφική. Μια ιστορία που χαρίζει την ελπίδα και την αισιοδοξία σε όσους την έχουν ανάγκη.

Ο Πάννης γεννήθηκε και μεγάλωσε σε ένα νησί. Ήταν ένα αγόρι καλόκαρδο, χαμογελαστό και ευγενικό που αγαπούσε τα βιβλία. Ο Πάννης πάντα ήθελε να προσφέρει και να βοηθά. Μόνο που κάπου, κάπου γινότανε απότομος και νευρικός. Είναι βλέπετε που δεν άκουγε καλά και όταν δεν μπορούσε να συνεννοηθεί, όταν δεν καταλάβαινε τους ανθρώπους και εκείνοι δεν καταλάβαιναν εκείνον, ε, τότε θύμωνε.

Ήταν και το άλλο, που το μυαλό του όλο έφευγε, ταξίδευε σε ιστορίες που σκαρφίζονταν και φανταζόντανε. Έπλαθε με το μυαλό του ήρωες που μπορούσαν να κάνουν και να καταφέρουν τα πιο απίθανα πράγματα.

Ήρωες που γνώριζαν τον κόσμο, ήρωες που πραγματοποιούσαν τα όνειρα τους.
Μια μέρα το λοιπόν εκεί που ένας από τους ήρωες της φαντασίας του ταξίδευε και ζούσε απίθανες περιπέτειες, μια σκέψη έλαμψε μέσα στο μυαλό του.
Άραγε σκέφτηκε, γιατί μονάχα οι ήρωες μου να ταξιδεύουνε στον κόσμο και όχι εγώ;
Άραγε γιατί μονάχα οι ήρωες μου να πραγματοποιούν τα όνειρα τους και όχι και εγώ;
Και από εκείνη την στιγμή έβαλε στο μυαλό του να πραγματοποιήσει όλα όσα είχε ονειρευτεί.
Θα έφευγε από το νησί, θα ταξίδευε στον κόσμο, θα γνώριζε νέα μέρη, νέους ανθρώπους και θα έκανε νέους φίλους.
Θα γινότανε συγγραφέας. Ναι. Αυτό ήθελε.
Μα άραγε ήταν εύκολο να τα πετύχει όλα αυτά; Όχι βέβαια. Αλλά άξιζε να προσπαθήσει.
Και που θα πήγαινε; Ποιον τόπο θα πρώτο-επισκεπτότανε.
Είμαι Ευρωπαίος πολίτης σκέφτηκε, έχω το δικαίωμα και την ελευθερία να ταξιδέψω και να δω-
λέψω σε όποια χώρα της Ε.Ε. θέλω.
Στην Ουγγαρία θα πάω. Αυτή η χώρα πάντα μου φάνταζε μυστηριώδης και ανεξερεύνητη.
Θα νοσταλγήσω σίγουρα το νησί μου, τους φίλους μου και τους δικούς μου ανθρώπους, σκέφτο-
νταν, μα αξίζει να παλέψω για όλα όσα ονειρεύομαι.
Έτσι έβγαλε ένα αεροπορικό εισιτήριο και σε λίγο έφτασε στην Ουγγαρία.
Και τώρα άρχισαν τα δύσκολα. Δεν ήξερε την γλώσσα. Έπρεπε να κάνει μαθήματα. Δεν είχε δου-
λειά, έπρεπε να βρει.

Οπλίστηκε με δύναμη και υπομονή. Πρώτα πρώτα βρήκε δουλειά. Έτσι θα ήτανε σε θέση να ζήσει με αξιοπρέπεια. Να έχει το σπιτικό του και όλα όσα χρειαζόταν για την αξιοπρεπή διαβίωσή του. Η υπηρεσία ευρέσεως εργασίας της χώρας τον βοήθησε.
Η πρώτη του δουλειά ήτανε σε ένα τυπογραφείο. Συσκεύαζε και έδενε όλα όσα τυπωνότανε εκεί. Κι ύστερα ξεκίνησε να διαβάζει και να παρακολουθεί μαθήματα για την ουγγρική γλώσσα. Η θέληση είναι μεγάλη κινητήριος δύναμη και έτσι ο Γιάννης σε λίγο καιρό είχε καταφέρει να μάθει την γλώσσα άριστα.
Η ζωή του στην Ουγγαρία δεν ήτανε εύκολη, όμως πολύ γρήγορα κατάλαβε πως το να είσαι Ευρωπαίος πολίτης και να έχεις τα ίδια δικαιώματα με τους άλλους ήτανε πολύ σημαντικό.
Έτσι όταν στην πρώτη του δουλειά στο τυπογραφείο, τον απέλυσαν γιατί κάποιος έχασε το πορ-

τοφόλι του και όλοι πίστεψαν πως το είχε κλέψει εκείνος, ο Γιάννης είχε το δικαίωμα να απευθυνθεί στην δικαιοσύνη και να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Και όταν βέβαια αποδείχτηκε πως ήτανε αθώος, δέχτηκε την δημόσια συγνώμη του αφεντικού του και βέβαια μια παχυλή αποζημίωση. Ο Γιάννης συνέχισε να παλεύει και να προσπαθεί να κατακτήσει όλα όσα ήθελε. Διάβαζε, έγραφε και δούλευε πολύ. Δούλεψε σε πολλές δουλειές και όλες είχαν να κάνουν με την μεγάλη του αγάπη, τα βιβλία.

Δούλεψε για κάμποσο καιρό σε ένα βιβλιοπωλείο, ύστερα σε μια βιβλιοθήκη και τέλος σε έναν εκδοτικό οίκο.

Σε αυτόν τον εκδοτικό οίκο έδωσε και το πρώτο του μυθιστόρημα για να το διαβάσουν.

Μπορείτε να του ρίξετε αν θέλετε μια ματιά; Τους ρώτησε δειλά δειλά.

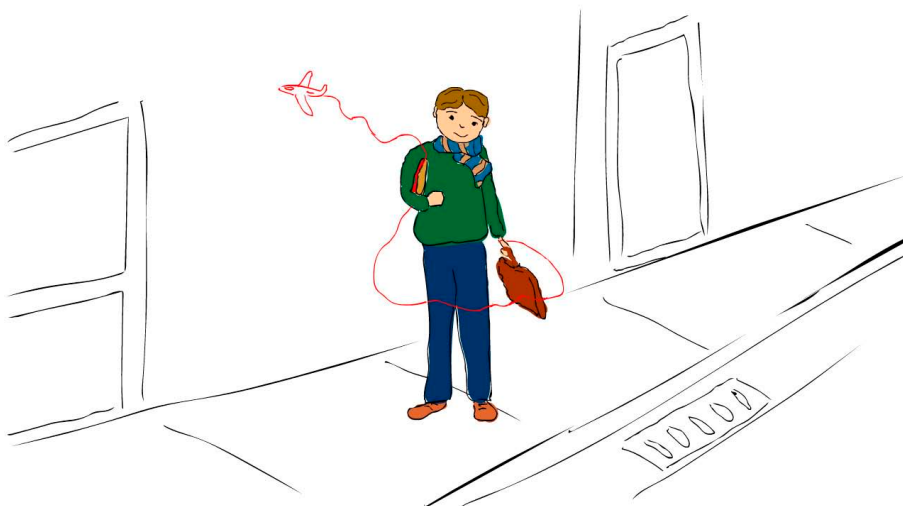
Και όταν εκείνοι του είπαν πως το μυθιστόρημα του ήταν υπέροχο και πως θα ήθελαν να το εκδώσουν ο Γιάννης πέταξε από την χαρά του.

Κι αυτή ήταν η αρχή για να καταφέρει όλα όσα είχε φανταστεί.

Το βιβλίο του πια έχει μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες και ο Γιάννης ταξιδεύει σε όλες τις χώρες της Ε.Ε για να το παρουσιάσει.

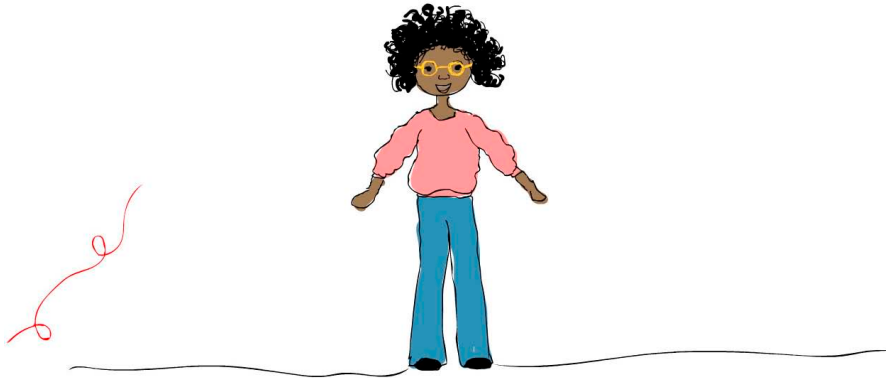
Ο Γιάννης κατάφερε να πραγματοποιήσει τα όνειρα του. Γράφει, ταξιδεύει και γνωρίζει τον κόσμο. Οι άνθρωποι πια τον καταλαβαίνουν και εκείνος τους καταλαβαίνει καλύτερα. Σταμάτησε να είναι απότομος και νευρικός. Δεν έχει λόγους πια για να θυμώνει. Όσο για το νησί του το επισκέπτεται συχνά και μιας και είναι πια σπουδαίος συγγραφέας δημιούργησε μια βιβλιοθήκη στο νησί για τα παιδιά. Για να μπορούν να διαβάζουν να μαθαίνουν και να ονειρεύονται.

“Μην παράτας τα όνειρά σου” λοιπόν και όλα μπορούν να συμβούν!

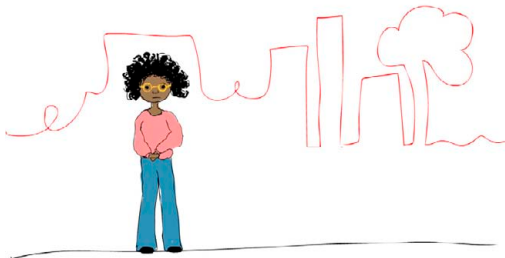

3ο Δημοτικό Σχολείο Κόνιτσας

Για ένα makaron

Η Μαρία μεγάλωσε σε μια μικρή επαρχιακή πόλη της Ελλάδος. Οι γονείς της, είχαν μεταναστεύσει στην Ελλάδα όταν ήταν ακόμη παιδιά. Συναντήθηκαν, ερωτεύτηκαν και παντρεύτηκαν πολύ γρήγορα. Όταν λοιπόν κατάφεραν να βρουν δουλειά που θα κατάφερνε να τους δώσει τα προς το ζην μετακόμισαν αμέσως σε αυτή την μικρή πόλη.

Η Μαρία λοιπόν εκεί γεννήθηκε και εκεί πήγε σχολείο και βέβαια απέκτησε την Ελληνική υπηκοότητα.

Όμως πάντα σε αυτή την πόλη η ζωή της ήτανε δύσκολή. Το χρώμα του δέρματος της που ήτανε σκούρο και τα μαλλιά της που ήταν σγουρά σαν δαχτυλίδια την έκαναν να ξεχωρίζει. Οι συμμαθητές της όλο την κορόιδευαν και όταν πια φόρεσε γυαλιά και σιδεράκια στα δόντια, ε, τότε το κακό παράγινε.

Και από τότε, από όταν ήταν ακόμη τόσο δα μικρή όλο σκεφτόταν πως ήθελε να φύγει και να ζήσει σε μια άλλη χώρα. Να ζήσει σε έναν τόπο που θα μπορούσαν να την αποδεχτούν.

Και αυτή η σκέψη την συντρόφευε μέχρι που μεγάλωσε.

Η πόλη της δεν ήτανε για εκείνη φιλική, ήταν μικρή και βαρετή. Αλλά το πιο σημαντικό ήταν πως ήταν πια δύσκολο να βρει κανείς σε αυτή την πόλη δουλειά. Γι αυτό και οι άνθρωποι όλο έφευγαν. Κόντευε να ερημώσει πια.

Όταν δε έμεινε και έγκυος στο πρώτο της παιδί, ε, τότε το αποφάσισε πια.

Θα πήγαινε στη Γαλλία. Στη Γαλλία ονειρευόταν πως θα μπορούσε να ζήσει πιο εύκολα. Η ζωή η δική της αλλά και του παιδιού της θα γινότανε καλύτερη. Ίσως να έβρισκε επιτέλους τον σεβασμό και την αποδοχή που έψαχνε από παιδί και ήταν σίγουρη πως εκεί θα κατάφερνε να βρει πιο εύκολα δουλειά.

Και μη γελάσετε, αλλά είχε και άλλον λόγο που ήθελε να φύγει και να ζήσει εκεί, να τώρα που ήταν έγκυος ήθελε να τρώει συνέχεια γλυκά. Στη Γαλλία, έλεγε και γελούσε, θα μπορώ να φάω τα καλύτερα και τα πιο νόστιμα μακαρόν. Η αγωνία την βασάνιζε λίγες ημέρες πριν φύγει. Θα τα κατάφερνε; Θα έβρισκε δουλειά; Θα ζούσε με αξιοπρέπεια ή όλα αυτά θα παρέμεναν ένα όνειρο απατηλό; Και το παιδί της; Θα μπορούσε να το γεννήσει σε ένα νοσοκομείο εκεί; Θα είχε δικαίωμα στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη; Το παιδί της θα είχε δικαίωμα να πάει στο σχολείο; Και εκείνη θα είχε δικαίωμα να εργαστεί; Μα και βέβαια αφού ήταν Ελληνίδα και Ευρωπαία πολίτης. Όταν ανέβηκε στο αεροπλάνο όλη της η αγωνία είχε εξαφανιστεί. Αξίζει σκεφτόταν, να παλέψω για μια καλύτερη ζωή. Όταν έφτασε κατάλαβε γρήγορα πως με δουλειά και υπομονή όλα όσα είχε ονειρευτεί θα μπορούσαν να γίνουνε αληθινά.

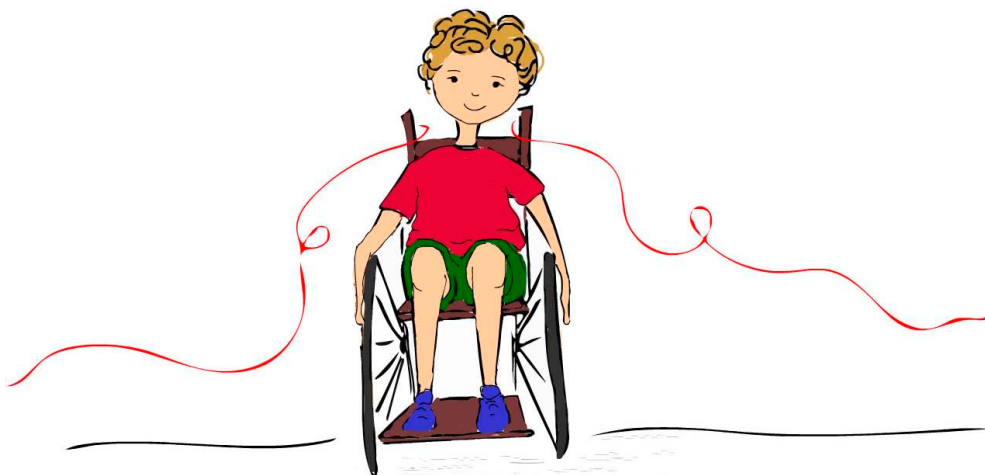

Για αρχή γράφτηκε σε μια σχολή κομμωτικής. Πάντα της άρεσε να χτενίζει μαλλιά. Ύστερα για όσο καιρό ακόμη μπορούσε έπιασε δουλειά σε ένα κομμωτήριο ως βοηθός. Και όταν ήρθε η ώρα να γεννήσει το παιδί της εννοείται πως την δέχτηκαν στο νοσοκομείο και την φρόντισαν με τον καλύτερο τρόπο. Και όταν το μωρό της ήρθε στον κόσμο, ως ανύπαντρη μητέρα δέχτηκε τη βοήθεια που της προσέφερε το Γαλλικό κράτος. Μπορούσε να αφήνει το μωρό της στο βρεφονηπιακό σταθμό και να το φροντίζουν, όσο εκείνη παρακολουθούσε τα μαθήματα στη σχολή της κομμωτικής. Δεν άργησε να βρει δουλειά σε ένα κομμωτήριο και μόλις κατάφερε να κερδίζει τα πρώτα της λεφτά όλα πια μπορούσε να τα κανονίσει και να τα ρυθμίσει καλύτερα. Μετά από δυο χρόνια γνώρισε τον άντρα της, έναν υπέροχο Ιρλανδό που την αγάπησε και την αποδέχτηκε από την πρώτη στιγμή και απέκτησαν μαζί άλλα δυο υπέροχα παιδιά. Η Μαρία κατάφερε και έφτιαξε μια όμορφη οικογένεια που ο ένας βοηθούσε τον άλλον. Κατάφερε να έχει τη δουλειά της, να ζει με αξιοπρέπεια και σεβασμό έχοντας ίσα και ίδια δικαιώματα με τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες. Βρήκε επιτέλους την πολυπόθητη αποδοχή. Στη μικρή της πόλη δεν θέλει να γυρνά. Τα καλοκαίρια τα περνά στην Ιρλανδία, επισκέπτονται όλοι μαζί τους γονείς του άντρα της. Πάντα τους παίρνει για δώρο ένα κουτί makaron, θεσπέσια, αυθεντικά, ονειρικά. Όλοι την αγαπούν πολύ. Γιατί η Μαρία, ήξερε λένε να αγωνιστεί για τη ζωή και είναι πάντα καλόκαρδη και ευγενική. Μα κανείς δεν ξέρει και η Μαρία δεν το μαρτυρά, πως η ζωή της άλλαξε γιατί είχε κάποτε την κρυφή επιθυμία να φάει makaron αυθεντικά!

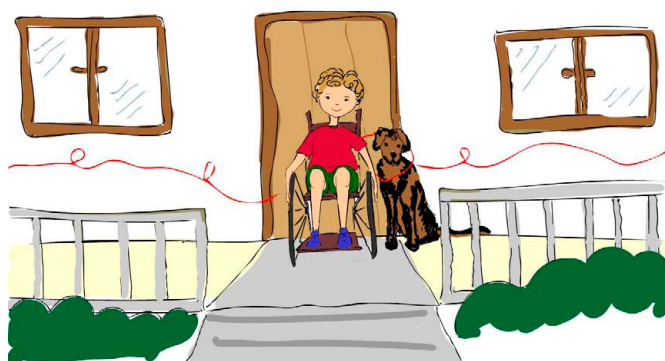

Δημοτικό Σχολείο Λογγάδων

Ο Πρωθυπουργός

Ο **Κυριάκος** ήταν ένα γλυκό αγόρι που ζούσε σε ένα μικρό χωριό. Και αν και είχε κινητικές δυσκολίες και ήταν αναγκασμένος να κάθεται σε αναπηρικό αμαξίδιο ήταν ένα χαρούμενο πλάσμα που ήτανε πάντα πρόθυμο να προσφέρει τη βοήθεια του σε όποιον τη χρειαζόταν.

Δίπλα από τον Κυριάκο, στεκόταν πάντοτε ο φύλακας άγγελος του, ο πιστός του σκύλος, ο Αζόρ.

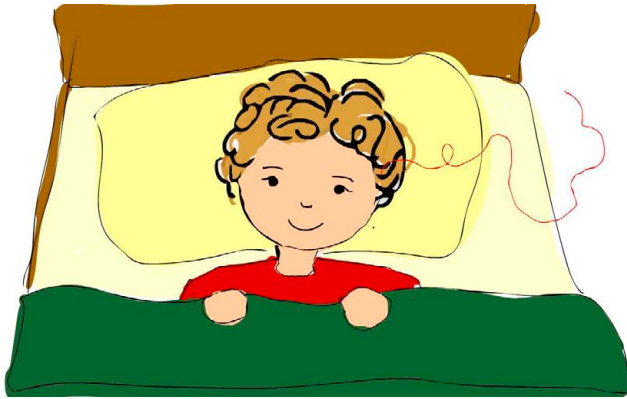
Ο Αζόρ που κοίταγε πάντα μέσα στα μάτια το αφεντικό του και γάβγιζε και αγρίευε όποτε κάποιος ξένος τον πλησίαζε, που γαύγιζε και αγρίευε ακόμη και όταν κάποιος τον κοιτούσε κοροϊδευτικά και που κουνούσε και την ουρά του χαρωπά, κάθε φορά που πλησίαζε κάποιος τον Κυριάκο φιλικά.

Γιατί στα αλήθεια ο Κυριάκος είχε πολλούς φίλους στο χωριό, αλλά υπήρχαν και πολλοί άνθρωποι που δεν μπορούσαν να τον αποδεχτούν. Τον υποτιμούσαν, τον κοροϊδευαν και τον κοιτούσαν με λοξή ματιά.

Όμως εκείνος δεν έχανε ποτέ το χαμόγελο του και τη ζεστή του την καρδιά και κάθε φορά που τον πλήγωνε μια αδιάκριτη ματιά σκεφτόταν πως όταν μεγαλώσει θα ήθελε να κάνει τον κόσμο καλύτερο και πιο δίκαιο, θα ήθελε να ασχοληθεί με τα κοινά.

Καμιά φορά στα πιο κρυφά του όνειρα, γινότανε πρωθυπουργός και έκανε τον κόσμο ομορφότερο και ευκολότερο για όλους τους ανθρώπους που είχανε δυσκολίες σαν τις δικές του.

Τα χρόνια πέρασαν και ο Κυριάκος μεγάλωσε. Είχε γίνει πια σχεδόν είκοσι χρονών. Οι φίλοι του σιγά, σιγά έφευγαν από το χωριό. Και εκείνος έμενε πίσω και ένιωθε μοναξιά.

Η αλήθεια βέβαια ήταν πως ο αγαπημένος του φίλος, εδώ και λίγα χρόνια που ζούσε στην Ιρλανδία και δούλευε εκεί όλο του έλεγε:

Έλα βρε Κυριάκο και εσύ εδώ, άσε το χωριό, δεν το βαρέθηκες πια.

Έλα και ότι χρειαστείς εγώ είμαι εδώ.

Και πες, πες ο Κυριάκος το αποφάσισε.

Δίκιο είχε ο φίλος του, το χωριό ήτανε πια βαρετό, σε μια μεγάλη πόλη σίγου-

ρα θα είχε πράγματα να κάνει και να δει. Και ίσως να κατάφερνε να παίξει και μπάσκετ που το ονειρευόταν και το είχε καημό.

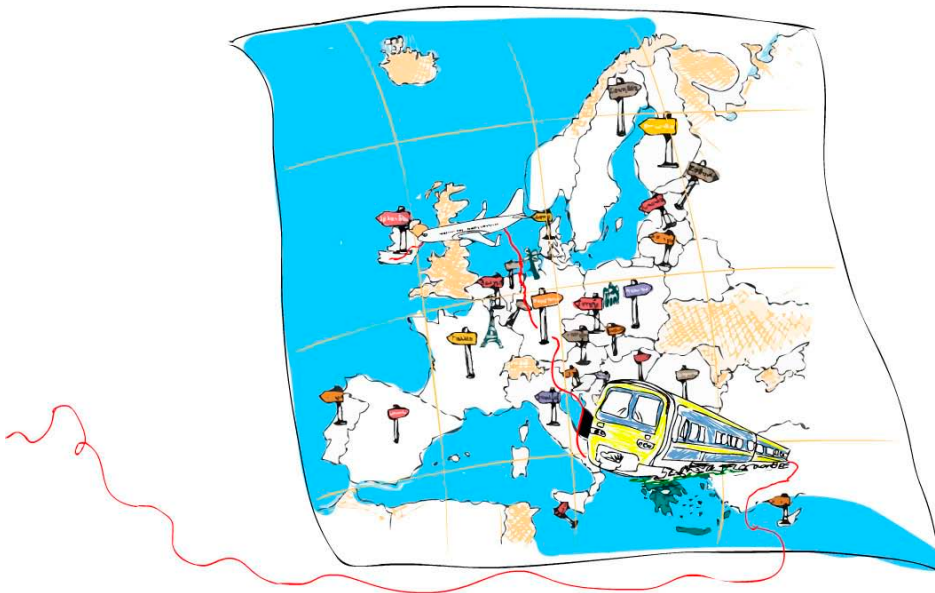
Ετοίμασε λοιπόν τα πράγματα του και ξεκίνησε, η μεγάλη στιγμή είχε φτάσει.

Η χαρά εναλλάσσονταν την λύπη και η λύπη την χαρά.

Ένωθε χαρούμενος γιατί επιτέλους θα άλλαζε η ζωή του και την ίδια στιγμή ένιωθε λυπημένος που θα αποχωριζόταν τον τόπο του, το σπίτι του και το χωριό.

Λίγο πριν ξεκινήσει μια αγωνία του μάγκωσε την καρδιά. Θα τα κατάφερνε; Θα τον αποδεχόταν σε αυτή την άλλη χώρα; Θα τον σέβονταν; Θα ζούσε με αξιοπρέπεια; Θα είχε τα ίδια δικαιώματα με του άλλους;

Μα τότε σκέφτηκε πως μόνο αν το δοκίμαζε, μόνο τότε θα είχε απάντηση για όλα αυτά.

Το ταξίδι του το είχε οργανώσει. Θα ταξίδευε ως τη Γερμανία με τρένο, έτσι θα διέσχιζε και άλλες χώρες της Ευρώπης και θα είχε την ευκαιρία να τις δει.

Και από τη Γερμανία θα έπαιρνε το αεροπλάνο για την Ιρλανδία.

Και το ταξίδι του έγινε όπως ακριβώς το είχε σχεδιάσει. Όταν έφτασε στην Ιρλανδία ο φίλος του τον υποδέχτηκε στο αεροδρόμιο.

Σε λίγο καιρό ο Κυριάκος είχε βρει την σειρά του. Είχε τακτοποιηθεί. Είχε αποφασίσει πως θα σπούδαζε πολιτικές επιστήμες και έτσι θα μπορούσε να προσφέρει στα κοινά. Αλλά αυτό που τον γέμισε με χαρά ήταν που κατάφερε και βρήκε μια ομάδα για να μπορεί να παίζει μπάσκετ. Είχε βρει μια ομάδα για ανθρώπους με κινητικές αναπηρίες. Πως θα κατάφερνα να εκπλήρωσω αυτή μου την επιθυμία, δεν το περίμενα, έλεγε και ξανάλεγε, όλο χαρά.

Όταν λοιπόν ο Κυριάκος τελείωσε τις σπουδές του, βρήκε δουλειά. Και βέβαια η δουλειά του δεν θα μπορούσε να είναι άλλη από αυτή που είχε φανταστεί.

Έγινε υπεύθυνος σε ένα κέντρο πρόνοιας που υπερασπιζόταν τα δικαιώματα των ανθρώπων με αναπηρίες.

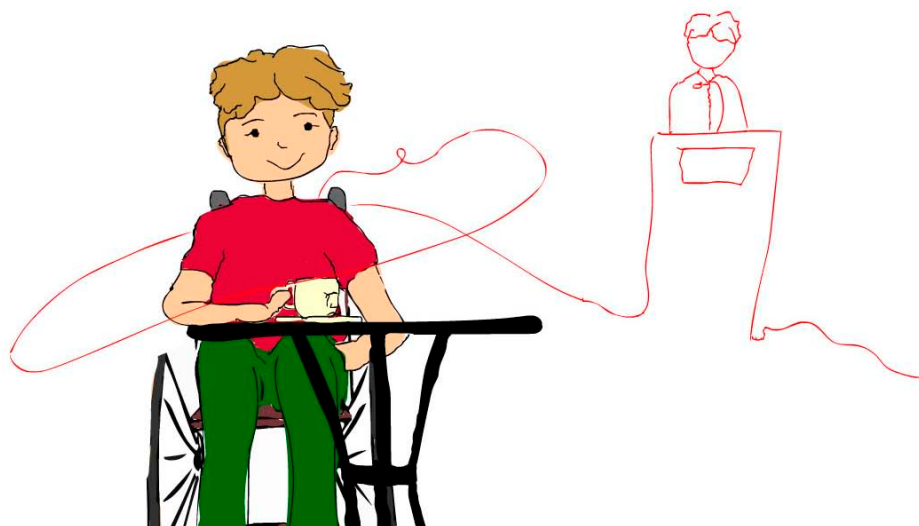
Και όχι μόνο αυτό, έγινε και προπονητής μπάσκετ και προπονούσε εθελοντικά παιδιά με αναπηρίες.

Λίγα χρόνια αργότερα κατάφερε και ίδρυσε μια οργάνωση που προσέφερε βοήθεια και ευκαιρίες ένταξης και συμπερίληψης σε ανθρώπους που το είχαν ανάγκη.

Πολύ συχνά τώρα ο Κυριάκος σκέφτεται πως άξιζε να δοκιμάσει να ζήσει τη ζωή του μακριά από το χωριό του.

Σίγουρα η ζωή του δεν ήτανε πια βαρετή και σίγουρα μπορούσε να μετακινηθεί πολύ πιο εύκολα από ότι στον τόπο του, μιας και υπήρχαν παντού ράμπες και πρόβλεψη για την ελεύθερη μετακίνηση του. Σίγουρα το σεβότανε και τον αποδεχόταν και κανείς δεν τον κοιτούσε πια με λοξή ματιά.

Σίγουρα ζει με αξιοπρέπεια και ελεύθερος έχοντας ίσα και ίδια δικαιώματα με όλους τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες.

Νιώθει γεμάτος που μπορεί να προσφέρει στους ανθρώπους και να τους βοηθά. Και που ξέρετε, κάποια στιγμή μπορεί και να τον δούμε και πρωθυπουργό.

Δημοτικό Σχολείο Παρακαλάμου

Με νέα ματιά

Η Δανάη γεννήθηκε και μεγάλωσε σε ένα μικρό, μικρό χωριό. Τη Ρεπετίστα. Τούτο το χωριό ήταν από πάντα σχεδόν έρημο.

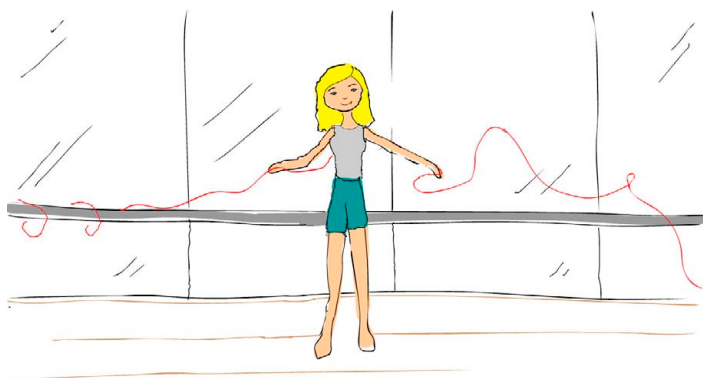
Η Δανάη ήταν ένα όμορφο καλόκαρδο και έξυπνο κορίτσι με κατάξανθα μαλλιά και μάτια γαλανά. Τα μάτια της ήταν τόσο όμορφα που αν την κοιτούσε κανείς ήταν αδύνατον να αποτραβήξει το βλέμμα του.

Μα τα μάτια της Δανάης αν και ήταν τόσο όμορφα δεν μπορούσαν να δούνε καθαρά τον κόσμο και τις ομορφιές του.

Η Δανάη λάτρευε τον χορό.

Ακόμη και όταν καθόταν στο τραπέζι για φαγητό, τα πόδια της κάτω από το τραπέζι χόρευαν χωρίς σταματημό.

Σταμάτα Δανάη επιτέλους να κουνάς τα πόδια σου, έλεγε η γιαγιά.

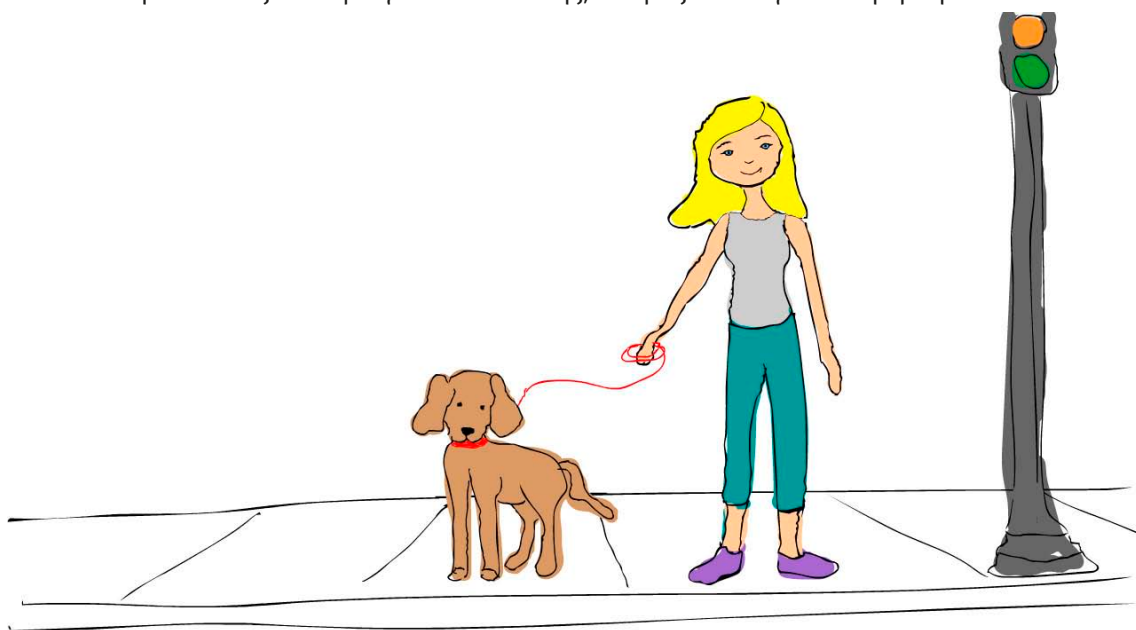

Μα εκείνη ήταν αδύνατον να σταματήσει.

Ονειρευόταν να γίνει χορεύτρια μας πως θα το κατάφερνε αυτό σε τούτο το μικρό έρημο και βαρετό χωριό;

Ούτε ένα φίλο δεν μπορώ να έχω πια, έλεγε και αυτή η ησυχία της φύσης, με έχει κουράσει, δεν την αντέχω πια.

Θα ήθελα, έλεγε να ακούω τη ζωή, να ακούω τη φασαρία μιας μεγαλούπολης, τους ανθρώπους να φωνάζουν να μιλούν και να γελούν.
Όταν έφτασε πια στα δεκαοχτώ είπε στους γονείς της, θα φύγω το αποφάσισα θέλω να πάω στο Παρίσι και να ζήσω εκεί.
Ξέρω πως εκεί θα μπορέσω να σπουδάσω χορό και ας μην μπορώ να δω.
Θα έχω φίλους και ανθρώπους να μιλώ.
Θα έρχομαι τα καλοκαίρια στο χωριό τους είπε, το υπόσχομαι, και έτσι θα μπορώ να βλέπω τον παππού και την γιαγιά που τους αγαπώ τόσο πολύ.
Είχε πάρει την απόφασή της.
Όχι πως δεν την είχε πιάσει αγωνία και φόβος για όλα τα καινούρια και τα άγνωστα που θα συναντούσε.
Μα αν ήθελε να πετύχει όλα όσα είχε ονειρευτεί έπρεπε να είναι αποφασιστική και τολμηρή.
Και ύστερα είχε και μια σκέψη ακόμη κρυφή, που δεν ήθελε με κανέναν να την μοιραστεί.
Στη Γαλλία ίσως να γινόταν ένα θαύμα, ίσως να έβρισκε κάποιον γιατρό που θα την έκανε πάλι να μπορεί να δει.
Σε μια ώρα είχε φτάσει στην Ηγουμενίτσα. Από εκεί πήρε το καράβι και έφτασε στην Ιταλία και έπειτα με το τρένο ταξίδεψε ως το Παρίσι.
Πάντα ήθελε να ταξιδέψει με τρένο. Ο ήχος του στα αυτιά της ακουγότανε σαν μουσική.
Δεν άργησε να βρει όλα όσα είχε ονειρευτεί.
Ήξερε πως στο Παρίσι υπήρχε μια σχολή χορού για ανθρώπους με προβλήματα όρασης.
Αμέσως την έκαναν δεκτή.
Επιτέλους η Δανάη μπορούσε να χορεύει, ήθελε όταν θα τελείωνε από τη σχολή της να γίνει δασκάλα για να μπορεί να βοηθά και να μαθαίνει χορό στα παιδιά που ήταν τυφλά.
Και τι χαρά έκανε όταν κατάφερε να αποκτήσει τον Μπούμπη! Ο Μπούμπη ήταν ένας σκύλος εκπαιδευμένος να βοηθά ανθρώπους με προβλήματα όρασης. Και από την στιγμή που η Δανάη τον υιοθέτησε εκείνος δεν έφευγε από δίπλα της, έτοιμος πάντα για να την βοηθά.

Και τι στεναχώρια ένιωσε όταν της έκλεψαν το πορτοφόλι. Όμως αμέσως απευθύνθηκε στην αστυνομία η οποία επενέβη και την βοήθησε.

Και βέβαια είχε το δικαίωμα αυτό.

Η Δανάη ήταν Ευρωπαία Πολίτης και είχε τα ίδια και ίσα δικαιώματα με τους πολίτες του Γαλλικού κράτους. Είχε το δικαίωμα να απευθυνθεί στη δικαιοσύνη, να ζήσει, να σπουδάσει και να εργαστεί εκεί.

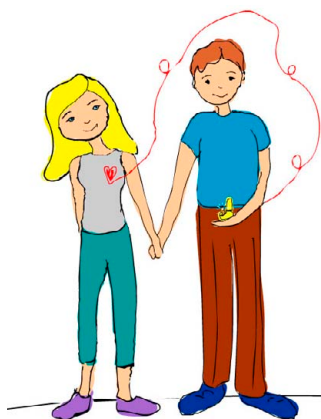
Και εννοείται πως είχε το δικαίωμα στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Και να που και άλλη μια από τις επιθυμίες της, ίσως να γινότανε πραγματικότητα.

Ένας νέος και υποσχόμενος γιατρός, ο Αντουάν που μόλις είχε έρθει από το εξωτερικό και είχε εκπαιδευτεί και ειδικευτεί στα προβλήματα όρασης σαν της Δανάης, όταν την συνάντησε στο νοσοκομείο, που είχε πάει για εξετάσεις ρουτίνας της πρότεινε να συμμετάσχει σε μια θεραπεία για την όρασή της, ερευνητική.

Η Δανάη δέχτηκε πρόθυμα να συμμετάσχει και να ... το θαύμα.

Η Δανάη στο τέλος αυτής της θεραπείας μπορούσε να δει.

Όχι απόλυτα καλά, αλλά τουλάχιστον τα σκοτάδια της πια είχαν γεμίσει από φως.

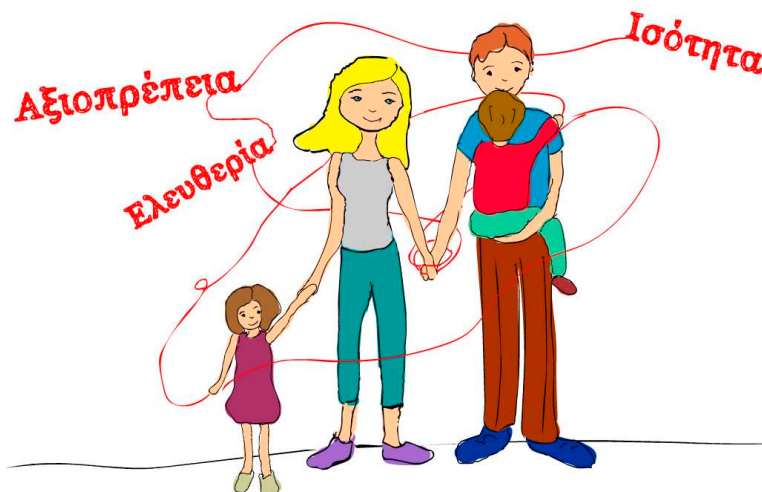
Η ζωή της είχε πια αλλάξει και τώρα μπορούσε να προσφέρει όλα όσα ονειρευόταν στα παιδιά με προβλήματα όρασης. Μπορούσε να τους διδάξει χορό όπως το είχε ονειρευτεί, μπορούσε να τους προσφέρει την ελπίδα πως όλα μπορούν να πάνε καλά.

Ο Αντουάν δεν μπόρεσε να μην γοητευτεί από την ομορφιά της, τη ζεστή της την καρδιά και τη θέληση της για ζωή. Ένα απόγευμα της ζήτησε να τον παντρευτεί. Η Δανάη δέχτηκε με χαρά. Τον είχε αγαπήσει και εκείνη! Άλλωστε εκείνος της είχε αλλάξει για πάντα τη ζωή. Απέκτησαν δύο όμορφα παιδιά την Πία και τον Ματίας και ζούνε ευτυχισμένοι.

Η Δανάη κατάφερε να ζει ελεύθερη με αξιοπρέπεια ισότητα και σεβασμό.

Κράτησε την υπόσχεσή της και κάθε καλοκαίρι γυρίζει στο χωριό.

Και τώρα πια, δεν την ενοχλεί ούτε η ησυχία του, ούτε η ερημιά.

Δημοτικό Σχολείο Χρυσοβίτσας

Ο Πέτρος στην Πράγα

Ο Πέτρος μεγάλωσε σε ένα μικρό χωριό. Ήταν ένα γενναίο καλόκαρδο και δυνατό αγόρι που του άρεσε από όταν ήταν ακόμη μια σταλιά παιδί να πηγαίνει παντού με το ποδήλατό του. Και όταν ο πατέρας του, του ζητούσε καμιά βοήθεια στη δουλειά ή τον έστελνε για κανένα θέλημα, εκείνος πάντα πρόθυμα τον βοηθούσε, μα πάντα μαζί με το ποδήλατό του. Ήξερε πως στον τόπο του, στο χωριό του οι άνθρωποι έπρεπε να μοχθήσουν για να τα καταφέρουν με τη ζωή. Οι δουλιές ήταν λίγες και οι ευκαιρίες για μια καλύτερη ζωή ακόμη λιγότερες.

Ήρθε και η οικονομική κρίση και χειροτέρεψαν τα πράγματα.

Ήταν στραβό το κλίμα το έφαγε κι ο γάιδaros, έλεγε ο πατέρας του με κάθε ευκαιρία για την κατάσταση.

Και οι άνθρωποι όλο και πιο συχνά εγκατέλειπαν το χωριό με την ελπίδα πως σε κάποιο άλλο μέρος θα τα καταφέρουν καλύτερα.

Έτσι για τον Πέτρο η σκέψη να φύγει από το χωριό του, δεν ήταν ξένη.

Αυτό που δεν είχε σκεφτεί ήταν πως αν ήθελε θα μπορούσε να φύγει για κάποια χώρα της Ε.Ε. Σκεφτόταν πάντα πως αν έφευγε θα μετακόμιζε στην κοντινότερη τους πόλη, όπως και τόσοι άλλοι χωριανοί.

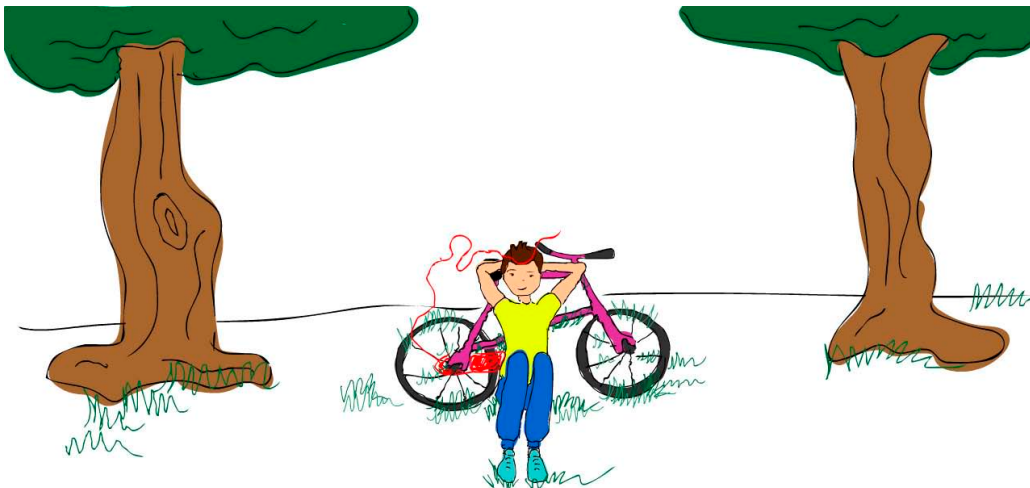
Η ιδέα να επισκεφτεί και να ζήσει στην Ευρώπη του ήρθε σαν επιφοίτηση όταν στο σχολείο τους έγινε ένα πρόγραμμα για τους μαθητές που είχε σκοπό να τους ενημερώσει για τις αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τα δικαιώματα των Ευρωπαίων πολιτών.

Ο Πέτρος δεν είχε σκεφτεί ποτέ την Ευρώπη ως συνέχεια του τόπου του. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πως μπορούσε να ζήσει σε όποια χώρα της Ε.Ε ήθελε. Πως ήταν ελεύθερος να εκφραστεί, να ταξιδέψει να σπουδάσει και να εργαστεί. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πως είχε τα ίδια δικαιώματα με όλους τους Ευρωπαίους Πολίτες!

Έτσι όταν μεγάλωσε άρχισε να σκέφτεται σε ποια χώρα θα ήθελε να ζήσει.

Στην αρχή σκεφτόταν να μετακομίσει στην Κύπρο, αλλά όταν είδε ένα ντοκιμαντέρ στη τηλεόραση για την Πράγα την ερωτεύτηκε.

Στην Τσεχία θα πάω είπε. Και θα διασχίσω την Ευρώπη με το ποδήλατό μου!
Με το ποδήλατο; Μα είναι δυνατόν να πας με το ποδήλατο στην Πράγα, του έλεγαν όλοι στο χωριό.
Και εκείνος όλο χαρά απαντούσε, μα και βέβαια θα πάω με το ποδήλατό μου, είμαι ελεύθερος να μετακινούμε στην Ευρώπη όπως θέλω εγώ!

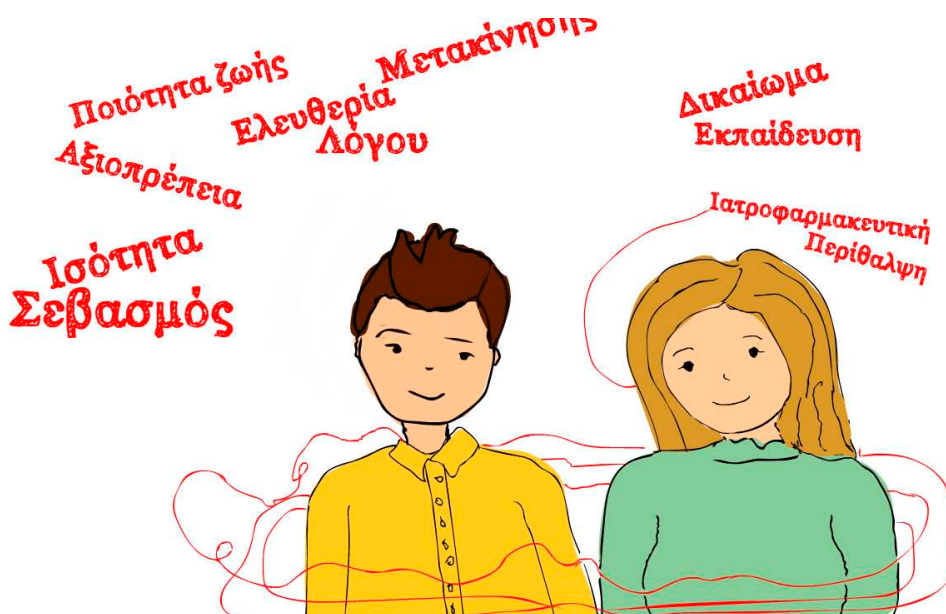

Θα είναι απλώς μια μεγαλύτερη βόλτα από αυτή που κάνω εδώ στο χωριό, έλεγε και γελούσε. Όλα τα είχε σκεφτεί όμως πολύ σοβαρά. Θα σπούδαζε μηχανολόγος μηχανικός. Θα έβρισκε μια προσωρινή δουλειά για όσο ήταν φοιτητής για να μπορεί να βγάζει τα έξοδά του και όταν με το καλό τελείωνε θα έπιανε μια καλή δουλειά και θα έβαζε τη ζωή του σε τάξη. Όχι ότι δεν τον έπιανε η αγωνία, και δε σκεφτόταν πως θα τα καταφέρει. Μα η χαρά που ένιωθε για όλα αυτά τα καινούρια που θα έβλεπε και θα γνώριζε, ήταν μεγαλύτερη από την αγωνία του και έτσι πάντα τη νικούσε. Και ήρθε η μεγάλη στιγμή. Ήρθε η στιγμή να ξεκινήσει. Το ταξίδι του προβλέπονταν όμορφο και μακρύ. Και ναι έτσι ήταν, ύστερα από τέσσερις εβδομάδες ποδηλασίας κατάφερε να φτάσει στον προορισμό του. Στην υπέροχη Πράγα. Όπως τα είχε σκεφτεί ο Πέτρος έτσι και έγιναν. Έγινε δεκτός στο πανεπιστήμιο στη σχολή που ήθελε και δεν άργησε να βρει δουλειά σε ένα συνεργείο καθαριότητας ξενοδοχείων.

Αυτή η δουλειά δεν ήταν σπουδαία, ήταν όμως αρκετή για να μπορεί να καλύπτει τα έξοδα του και να ζει με αξιοπρέπεια. Όμως μετά από λίγο καιρό το αφεντικό του άρχισε να απαιτεί από εκείνον να δουλεύει περισσότερες ώρες χωρίς να του δίνει την αντίστοιχη αμοιβή. Τότε ο Πέτρος του υπενθύμισε πως είχε τα ίδια δικαιώματα με τους άλλους στη εργασία και πως η νομοθεσία της Ε.Ε τον προστάτευε.

Μπορώ να απευθυνθώ στη δικαιοσύνη, του είπε μια μέρα, που θα είναι σίγουρα με το μέρος μου. Το αφεντικό του πήρε το μήνυμα και από τότε δεν τον αδίκησε ξανά ποτέ. Ο Πέτρος τελείωσε τις σπουδές του και έγινε Μηχανολόγος Μηχανικός έτσι όπως το είχε σκεφτεί και ύστερα από λίγο καιρό βρήκε δουλειά σε μια μεγάλη εταιρεία. Του άξιζε στα αλήθεια αυτή η θέση, είχε κοπιάσει πολύ για να φτάσει ως εκεί! Και όταν πια είχε βάλει τη ζωή του σε τάξη ε, κατάφερε και παντρεύτηκε την αγαπημένη του, την Πετρούλα, μια Ελληνίδα συμφοιτήτριά του, που την είχε αγαπήσει από το πρώτο έτος στο πανεπιστήμιο!

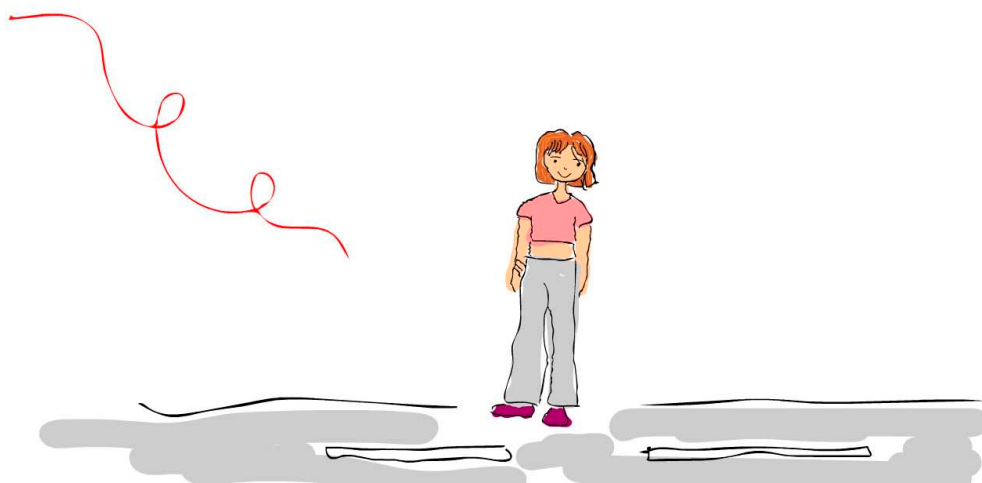

Ο Πέτρος και η Πετρούλα, έζησαν όλη τους τη ζωή στην Πράγα ευτυχισμένοι. Κατάφεραν να έχουνε μια δουλειά που αγαπούσαν, να ζούνε με αξιοπρέπεια, ισότητα και σεβασμό. Ελεύθεροι να μετακινούνται και να εκφράζουν τις ιδέες τους, έχοντας δικαίωμα στην εκπαίδευση και στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και εκείνοι και τα παιδιά τους.

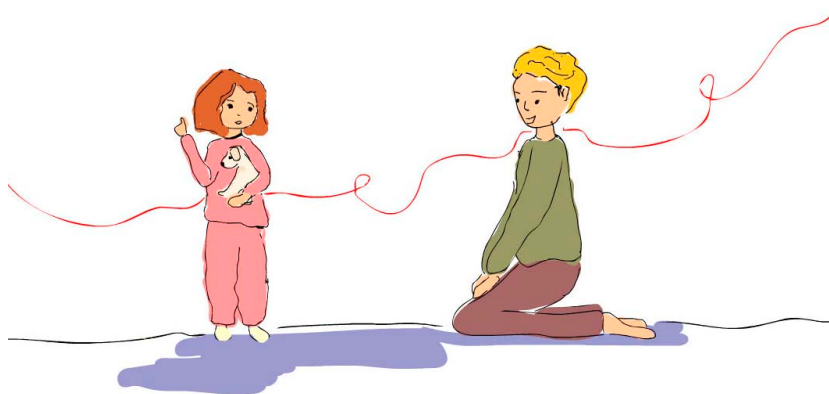
Δημοτικό Σχολείο Δροσοχωρίου

Αντίστροφη διαδρομή

Η Σμαρώ ήταν ένα όμορφο και ευγενικό κορίτσι. Το χαμόγελό ήτανε μόνιμα παρόν στα χείλη της. Αγαπούσε το διάβασμα και τα ταξίδια. Αλλά η μεγαλύτερη της αγάπη ήτανε τα ζώα. Ένα κουτάβι που της είχανε χαρίσει οι γονείς της όταν ήτανε ακόμη μικρή την έκανε να καταλάβει πόσο πολύτιμη είναι η σχέση των ανθρώπων με τα ζώα. Και από τότε, από όταν ήταν ακόμα τόσο δα μικρή, ήθελε να τα φροντίζει και να τα προσέχει. Και από τότε είχε αποφασίσει τι ήθελε να γίνει.

Θα γίνω κτηνίατρος έλεγε, για να φροντίζω τα ζώα σε όλη μου την ζωή. Η Σμαρώ ζούσε σε μια μεγάλη και φασαριόζικη πόλη. Εκεί είχε γεννηθεί, εκεί πήγε σχολείο, εκεί μεγάλωσε. Όμως η φασαρία της πόλης δεν της άρεσε, την ενοχλούσε. Και κάθε φορά που πήγαινε με τους γονείς της εκδρομή σε κάποιο χωριό πάντα όταν επέστρεφε σκεφτόταν το ίδιο, όταν μεγαλώσω θα πάω να ζήσω σε ένα όμορφο και ήσυχο τόπο. Θα πάω να ζήσω σε ένα μικρό χωριό.

Όταν λοιπόν η Σμαρώ τελείωσε το σχολείο και ήρθε η ώρα για τις σπουδές της ανακοίνωσε όλο χαρά στους γονείς της. Εγώ τους είπε, θέλω σπουδάσω κτηνίατρος και θα πάω στην Ιταλία. Θέλω, τους είπε να έχω μια καλή δουλειά, να βγάλω χρήματα για να ζω με αξιοπρέπεια. Θέλω να

ταξιδέψω και να δω τον κόσμο. Θέλω να δω τον Πύργο του Άιφελ από κοντά, θέλω να επισκεφτώ όλα τα αξιοθέατα της Ευρώπης, μα πάνω από όλα θέλω να βρω έναν ονειρεμένο και ήσυχο τόπο για να ζω.

Οι γονείς της συμφώνησαν, αγαπούσανε την Σμαρώ και ήθελαν να υποστηρίξουν όλα όσα ονειρευόταν το παιδί τους. Εξάλλου η Σμαρώ από μικρή ήταν ένα ώριμο παιδί που ήξερε τι ήθελε. Μεγάλη χαρά και προσμονή ένωθε η Σμαρώ για το νέο της ξεκίνημα, μα την ίδια στιγμή η λύπη η αγωνία και ο φόβος φώλιασαν στην καρδιά της. Θα άφηνε πίσω την ασφάλεια της πόλης της και του σπιτιού της, θα άφηνε πίσω τις φίλες της και τους αγαπημένους της.

Όμως στη ζωή πρέπει πάντα να κοιτάμε μπροστά και έτσι η Σμαρώ με περίσσιο θάρρος ξεκίνησε. Ταξίδεψε με αεροπλάνο. Βιαζόταν να φτάσει γρήγορα.

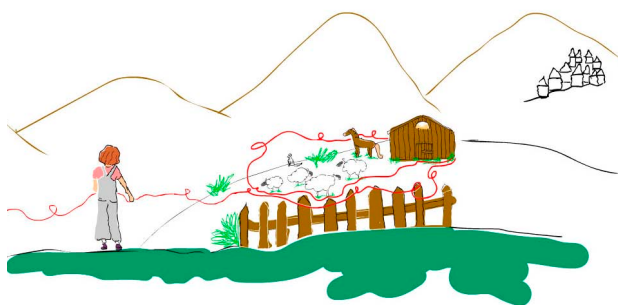
Γράφτηκε στο πανεπιστήμιο και ξεκίνησε τις σπουδές της. Μελετούσε και διάβαζε όσο περισσότερο μπορούσε, δεν ήθελε να χάνεται ο χρόνος της και όταν ήρθε η στιγμή πήρε το πτυχίο της με άριστα.

Οι γονείς της ήταν πολύ περήφανη για εκείνη.

Και τώρα είχε έρθει η ώρα να βρει δουλειά. Μπορούσε άραγε να δουλέψει στην Ιταλία;

Μα και βέβαια μπορούσε αφού είναι Ευρωπαία πολίτης και έχει τα ίδια δικαιώματα με τους άλλους.

Η Σμαρώ έπιασε δουλειά σε μια μεγάλη φάρμα.

Ως κτηνίατρος θα ήταν υπεύθυνη για την καλή υγεία όλων των ζώων που μεγάλωναν και ζούσαν εκεί.

Και μαντέψτε, η φάρμα βρισκόταν σε μια ορεινή περιοχή και έτσι η Σμαρώ έμεινε στο πιο κοντινό χωριό που βρισκόταν εκεί. Το δεύτερο από τα όνειρά της γινόταν πραγματικότητα. Είχε βρει για να ζήσει έναν όμορφο και ήσυχο τόπο κάνοντας τη δουλειά που αγαπούσε.

Η Σμαρώ δικαιούταν να έχει τον ίδιο μισθό με τους άλλους κτηνιάτρους της χώρας, μιας και ήταν Ευρωπαϊά πολίτης αλλά αφού η αγάπη της για τα ζώα την είχε κάνει μια από τις καλύτερες κτηνιάτρους, τα χρήματα που κέρδιζε και η αμοιβή της από την δουλειά της ήταν πολύ περισσότερα. Έτσι μπορούσε να έχει το δικό της σπίτι και όλα όσα χρειάζεται ένας άνθρωπος για να ζει με αξιοπρέπεια και μπορούσε ακόμη να ταξιδεύει ελεύθερα και να γνωρίζει τα αξιοθέατα των Ευρωπαϊκών πόλεων. Και εννοείται πως είδε τον Πύργο του Αιφελ από κοντά.

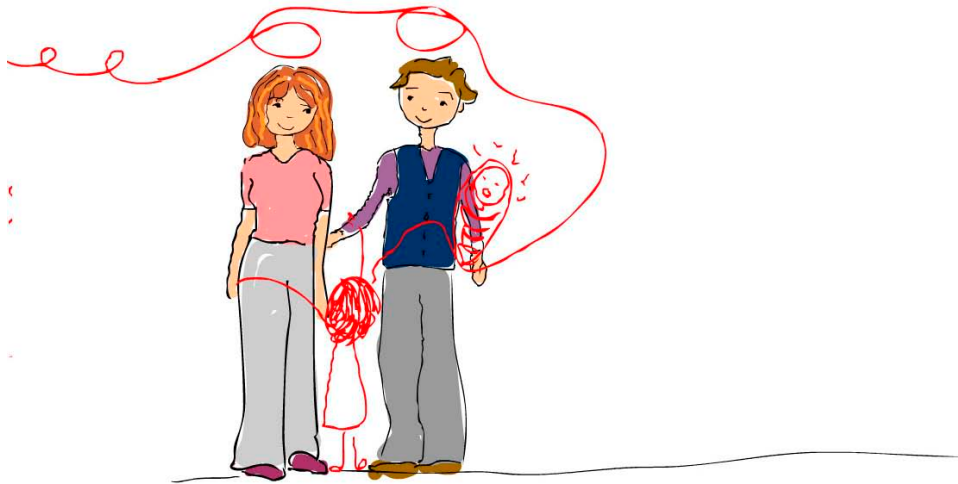
Η Σμαρώ ήταν ικανοποιημένη από όσα είχε καταφέρει. Δεν ήταν εύκολα όλα αυτά. Χρειάστηκε πολύ προσπάθεια, μελέτη, κόπο και υπομονή. Δεν ήταν λίγες οι στιγμές που είχε σκεφτεί να τα παρατήσει και να γυρίσει πίσω στην πόλη της. Όμως εκείνη επέμενε να προσπαθεί, δεν τα παράτησε και είχε μαζί της σύμμαχο τη δικαιοσύνη, την ισότητα και τα ανθρώπινα δικαιώματα που έχουνε θεμελιωθεί στην Ε.Ε.

Και πάντα σκεφτόταν πόσο σπουδαίες είναι οι αξίες της Ε.Ε και τα δικαιώματα που έχουν οι Ευρωπαίοι πολίτες.

Κάποια στιγμή στη δουλειά της ένα σκυλί που ήταν άρρωστο της επιτέθηκε και την δάγκωσε.

Η Σμαρώ αρρώστησε βαριά κι εκείνη. Τι θα έκανε εάν δεν είχε το δικαίωμα να μπει στο νοσοκομείο και να την φροντίσουν οι γιατροί; Αν δεν είχε το δικαίωμα στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη;

Η Σμαρώ ευτυχώς έγινε καλά και ύστερα από λίγο καιρό γνώρισε τον άντρα της, τον Τίτο. Ο πατέρας του Τίτο ήτανε Ιταλός και η μητέρα του Ελληνίδα για αυτό και μόλις αντίκρισε την Σμαρώ την αγάπησε από την πρώτη ματιά.

Το Ελληνικό ταμπεραμέντο της τον γοήτευσε. Παντρεύτηκαν λοιπόν και απέκτησαν δύο όμορφα παιδιά. Ζούνε ευτυχισμένα όλοι μαζί σε εκείνο το ονειρεμένο και ήσυχο χωριό της Ιταλίας. Τα παιδιά τους και βέβαια πάνε σχολείο και έχουν το δικαίωμα στην εκπαίδευση.

Και που ξέρετε ίσως εκείνα βαρεθούν την ήσυχη ζωή στο μικρό χωριό και ίσως θελήσουνε να κάνουν την αντίστροφη διαδρομή.

Να ζήσουν σε μια μεγάλη και φασαριόζικη πόλη!

Δημοτικό Σχολείο Ζίτσας

Η Νίκη στη Γερμανία

Η Νίκη ζούσε σε ένα μικρό και ορεινό χωριό της Ελλάδας. Στην Κόνιτσα. Ήταν το πρώτο παιδί στην οικογένεια. Και όταν γεννήθηκε όλοι στην οικογένεια κάνανε μεγάλη χαρά! Ο πατέρας της επέμενε να τη βαφτίσουν Νίκη κι ας μην είχαν άλλον στην οικογένεια με το ίδιο όνομα.

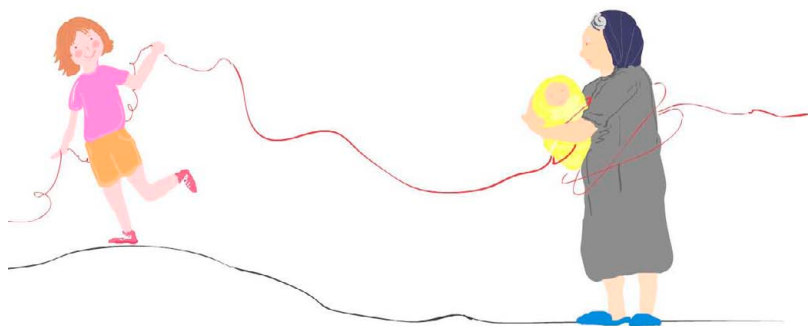
Το κορίτσι μου, έλεγε περήφανος, θα το πούμε Νίκη και θα είναι Νικήτρια στη ζωή!

Ύστερα από δύο χρόνια περίπου ήρθε στη ζωή και η δεύτερη κόρη, η μικρότερη, η Πηνελόπη. Αυτή πήρε το όνομα από τη γιαγιά της.

Η μια λοιπόν, η Νίκη, ήταν ταγμένη νικήτρια, όπως όριζε και το όνομα της και η άλλη η Πηνελόπη μαζί με την γιαγιά της που ήταν συνονόματη, ήταν ταγμένες να περιμένουν χρόνια για την λύτρωση όπως και η πιστή Πηνελόπη του Οδυσσέα.

Μα γιατί να περιμένουν θα αναρωτιέστε.

Γιατί όταν η Πηνελόπη γεννήθηκε, οι γιατροί τους είπαν πως η καρδιά της, θα είναι πάντα αδύναμη και ασθενική.

Και από τότε ξεκίνησε για όλους η διαδρομή της αγωνίας, της λύπης και της αναμονής και της προσπάθειας για ένα καλύτερο μέλλον.

Οι γονείς της Νίκης έφυγαν για να δουλέψουν στη Γερμανία. Θα πήγαιναν για λίγα χρόνια θα μάζευαν χρήματα και θα γυρνούσαν πίσω στο χωριό, στα παιδιά τους. Αυτό σκεφτόταν. Η Νίκη με την Πηνελόπη έμειναν πίσω στο χωριό να μεγαλώνουν με την γιαγιά και να περιμένουν την επιστροφή της μαμάς και του μπαμπά. Μα αυτή η επιστροφή ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε.

Τα χρόνια περνούσαν η Νίκη μεγάλωνε και μέρα με την μέρα γινόταν όλο και πιο γενναία όλο και πιο δυνατή και η Πηνελόπη γινόταν όλο και πιο ευαίσθητη όλο και πιο αδύναμη.

Η Νίκη έγινε ένα καλόκαρδο κορίτσι ήσυχο και ευγενικό που πάντα προσπαθούσε να βοηθάει την γιαγιά της, να μην την κουράζει να κάνει δουλειές αλλά και να φροντίζει την Πηνελόπη τη μικρότερη της αδερφή.

Διάβαζε και μελετούσε και στο σχολείο ήταν η καλύτερη μαθήτρια αλλά η μεγάλη της αγάπη ήταν το ποδόσφαιρο. Το ποδόσφαιρο ήτανε για εκείνη το καλύτερό παιχνίδι.

Από μικρή οι μπάλες της έδιναν μεγάλη χαρά.

Και όταν λίγο μεγάλωσε μπορούσε να κλωστήσει την μπάλα και να κάνει σουτ καλύτερα από όλα τα αγόρια του χωριού.

Μα κάθε φορά που εκείνη τους ζητούσε να παίξουνε ποδόσφαιρο μαζί εκείνα την κορόιδευαν και πάντα της έλεγαν, Νίκη τα κορίτσια δεν ξέρουν μπάλα. Δεν είναι αυτό παιχνίδι για εσάς.

Και η Νίκη κάθε φορά στεναχωριόταν και κατέληγε να παίζει μπάλα μονάχη της στην αυλή του σπιτιού της και ονειρευόταν πως κάποτε θα κατάφερνε να γίνει σπουδαία ποδοσφαιρίστρια και θα έπαιζε μπάλα στην καλύτερη γυναικεία ομάδα του κόσμου.

Αχ σκεφτόταν, αν μπορούσα θα έπαιζα ποδόσφαιρο χωρίς σταματημό.

Το σχολείο η Νίκη το τελείωσε με άριστα, το όνειρο της ήταν να παίξει ποδόσφαιρο αλλά σίγουρα ήθελε και να σπουδάσει. Γιατρός ήθελε να γίνει με την ελπίδα πως θα κατάφερνε να γιατρέψει την αδερφή της την Πηνελόπη και όλους τους ανθρώπους που θα το χρειαζόταν. Σκεφτόταν και έλεγε μέσα της, γιατρός μπορώ να γίνω και στην Ελλάδα, αλλά ποδόσφαιρο; Πως θα παίζω ποδόσφαιρο;

Και έπειτα σκέφτηκε πως ίσως αν πήγαινε σε κάποια χώρα της Ευρώπης να ζήσει και να σπουδάσει ίσως εκεί και να μπορούσε να πραγματοποιήσει όλα της τα όνειρα.

Το πήρε απόφαση. Θα πήγαινε στη Γερμανία, εκεί που ήταν και οι γονείς της Στο Μόναχο. Θα ξεκινούσε τη νέα της ζωή και μόλις μπορούσε θα έπαιρνε μαζί της και την αδερφή της την Πηνελόπη. Δεν θα την άφηνε άλλο να περιμένει.

Έφτασε με το αεροπλάνο, το ταξίδι της ήταν γρήγορο.

Δεν πρόλαβε να καλοσκεφτεί την απόφασή της μα σίγουρα ήταν χαρούμενη, εδώ ίσως να είχε περισσότερες ευκαιρίες να φτιάξει τη ζωή της όπως την είχε ονειρευτεί.

Μα σίγουρα ήταν και λυπημένη είχε αποχωριστεί τους φίλους της, τη γιαγιά της, την αδερφή της. Μόλις πάτησε το πόδι της στο Μόναχο μια αγωνία την πλημμύρισε. Θα τα κατάφερνε άραγε; Μα ύστερα θυμήθηκε τα λόγια του πατέρα της, η Νίκη είναι γεννημένη Νικήτρια.

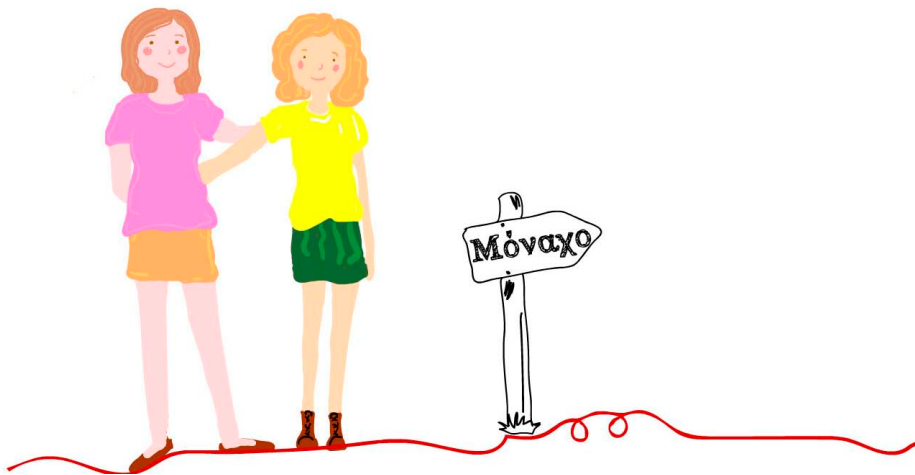

Και έτσι προχώρησε αποφασιστικά. Έφτασε στο εστιατόριο που η μητέρα της χρόνια τώρα εργαζόταν ως σερβιτόρα. Ήταν το εστιατόριο που έτρωγε τα γεύματα της η ομάδα ποδοσφαίρου του Μονάχου. Ο πατέρας της δούλευε στην ομάδα, ήταν προπονητής.

Όταν έφτασε κανείς δεν την περίμενε. Οι γονείς της έμειναν έκπληκτοι.

Ένα μην σας τα πολυλογώ. Η Νίκη ήταν έξυπνη και πεισματάρη. Έπιασε γρήγορα δουλειά στο εστιατόριο, έμαθε τη γλώσσα και ξεκίνησε τις σπουδές της. Όσο ελεύθερο χρόνο είχε τον αφιέρωνε στο ποδόσφαιρο. Βρήκε μια γυναικεία ομάδα που αμέσως την δέχτηκε με τα τόσο ταλαντούχα πόδια που είχε.

Η Νίκη πάλευε καθημερινά πολύ σκληρά για να πετύχει όλα όσα είχε ονειρευτεί. Οι μέρες της περνούσαν με τη δουλειά, το διάβασμα και παίζοντας πολύ ποδόσφαιρο. Όταν έβαλε στο μυαλό της πως έπρεπε να πάρει υποτροφία για να συνεχίσει τις σπουδές της το κατάφερε και αυτό. Τελείωσε τις σπουδές της με άριστα. Έγινε γιατρός. Τα χρήματα που κέρδιζε ήταν αρκετά για να ζήσει με αξιοπρέπεια. Απέκτησε το δικό της σπίτι και το δικό της αυτοκίνητο και βέβαια έφερε στη Γερμανία την Πηνελόπη. Εδώ μπορούσε να την φροντίζει καλύτερα.

Η Νίκη και η Πηνελόπη ζούνε πια μαζί στο Μόναχο απολαμβάνοντας όλες τις αξίες και τα δικαιώματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Απολαμβάνουν την αποδοχή, τον σεβασμό, την ισότητα, το δικαίωμα στην εκπαίδευση, στην εργασία και στη περίθαλψη. Είναι ελεύθερες να μετακινηθούν και να εργαστούν όπου θέλουν όπως επίσης είναι ελεύθερες να μιλάνε για τις ιδέες τους, τις αξίες τους και τα ιδανικά τους.

Η Νίκη τα τελευταία χρόνια ταξιδεύει σε όλες τις χώρες της Ε.Ε. Επισκέπτεται νοσοκομεία και γιατρούς και τους εκπαιδεύει σε νέα θεραπευτικά πρωτόκολλα πάνω στα οποία έχει εξειδικευτεί. Το ποδόσφαιρο αφού το χόρτασε πια, αποφάσισε πως θα το κρατούσε για χόμπι για όλη της τη ζωή. Τώρα πια σκέφτεται και ονειρεύεται όταν πάρει σύνταξη να γυρίσει να ζήσει πίσω στο ήσυχο και πολύτιμο χωριό της την Κόνιτσα.

Είναι ευγνώμων για τις ευκαιρίες που της έδωσε η Ε.Ε

Η Νίκη όπως το είχαν πει ήταν γεννημένη νικήτρια.

Δημοτικό Σχολείο Κληματιάς

Ο Σωτήρης και η σωτηρία του

Ο Σωτήρης ήταν ένα μικρό και όμορφο αγόρι. Ήταν μικροκαμωμένος και κοντούλης. Τα μαλλιά του ήταν κατάξανθα και τα ματάκια του γαλανά. Το δέρμα του ήταν πάντα σκουρόχρωμο και μαυρισμένο.

Ίσως γιατί ζούσε στο πιο όμορφο νησί του κόσμου. Ίσως γιατί η θάλασσα και ο ήλιος του πρόσφεραν τα δώρα τους απλόχερα κάθε μέρα. Ίσως πάλι απλώς γιατί κολυμπούσε και έπαιζε στην παραλία με τις ώρες.

Ο Σωτήρης ήταν το πιο γλυκό αγόρι του νησιού, καλόκαρδο και έξυπνο πολύ.

Φιλομαθής από την γέννα του, ήθελε να τα μαθαίνει όλα και ήταν περίεργος για τα πάντα.

Όσο για το μικρό νησί που ζούσε, έλεγε πως ήταν ο δικός του μικρός παράδεισος!

Όμως οι γονείς του δεν είχαν την ίδια άποψη με εκείνον για το νησί.

Το νησί στα αλήθεια ήταν όμορφο, αλλά ήταν μικρό. Τον χειμώνα ερήμωνε και οι γονείς του Σωτήρη έμεναν χωρίς δουλειά. Γυμνάσιο δεν υπήρχε και σε τρία χρόνια που ο Σωτήρης θα τελείωνε το Δημοτικό και θα έπρεπε να πάει στο Γυμνάσιο δεν ήξεραν κι εκείνοι πως θα κατάφερναν να τον στείλουν.

Αλλά το πιο σημαντικό τους πρόβλημα, αυτό που τους ανησυχούσε πιο πολύ, ήταν που το νησί δεν είχε ούτε γιατρό, ούτε και φαρμακείο. Και κάθε τόσο έπρεπε να πηγαίνουν στην πρωτεύουσα για να εξετάζουν τον Σωτήρη για το άσθμα που τον ταλαιπωρούσε από μικρό.

Κι αν τον έπιανε κάποια δυνατή κρίση που δεν περνούσε με τις εισπνοές, τι θα έκαναν;

Έτσι με τούτα και με εκείνα το πήραν απόφαση.

Θα έφευγαν από το νησί. Θα πήγαιναν στο Βέλγιο να ζήσουν. Ήξεραν την γλώσσα, είχαν και κάποιους φίλους εκεί, που τους είχαν υποσχεθεί πως θα τους βοηθούσαν, ε και έτσι το γοργόν και χάριν έχει, είπαν.

Ο Σωτήρης όταν του το ανακοίνωσαν οι γονείς του κόντεψε να πεθάνει από την στεναχώρια του στην αρχή. Όλο έκλαιγε κι όλο έλεγε, μα πως θα αφήσουμε το νησί, και οι φίλοι μου τι θα απογίνουν; Θα τους χάσω; Και ο παππούς και η γιαγιά; Αυτοί θα μείνουνε εδώ; Τι θα κάνουν χωρίς εμάς; Και εγώ τώρα που θα κολυμπώ;

Η μητέρα του τον πήρε αγκαλιά, τον χάιδεψε και του είπε, Σωτήρη μου έχεις δίκιο, στην αρχή όλα μπορεί να είναι παράξενα και δύσκολα και καινούρια. Μα σκέψου πως εκεί θα έχουμε δουλειά, εσύ θα έχεις τα φάρμακα που χρειάζεσαι και τους γιατρούς. Θα μπορέσεις να συνεχίσεις το σχολείο σου και να σπουδάσεις και να γίνεις ό,τι θες. Θα γνωρίσεις τόσα καινούρια πράγματα θα μπορείς να επισκεφτείς ένα σωρό μουσεία και θέατρα. Θα γνωρίσεις τον κόσμο, θα κάνεις νέους φίλους και τον παππού και την γιαγιά θα τους βλέπουμε τα καλοκαίρια. Θα ερχόμαστε στο νησί και θα μπορείς να κολυμπάς όσο θέλεις.

Μα θα μπορώ ρώτησε ο Σωτήρης μαμά να πηγαίνω σχολείο εκεί;

Μα και βέβαια θα μπορείς!

Και όποτε θέλουμε θα μπορούμε να γυρνάμε στο νησί;

Μα και βέβαια, είπε η μητέρα του, είμαστε ελεύθεροι να ταξιδέψουμε όπου και όποτε το θελήσουμε.

Και έτσι ο Σωτήρης ησύχασε.

Έφτασε η μεγάλη μέρα. Ο Σωτήρης αποχαιρέτησε τους φίλους του και το νησί. Φίλησε τον παππού και την γιαγιά. Θα ξανά ρθω, τους είπε με ύψος σοβαρό, εσείς θέλω να μην στεναχωριέστε!

Μια αγωνία τον είχε πιάσει όμως εδώ και μέρες κι ας έκανε τον ψύχραιμο.

Πως θα είναι το Βέλγιο; Πως θα είναι η ζωή εκεί; Και το σχολείο; Θα βρει καινούργιους φίλους; όμως μόλις έφτασαν στο Βέλγιο όλη η αγωνία που ένιωθε χάθηκε. Έτσι όπως ήταν και φιλομαθής μαγεύτηκε από τα τόσα νέα πράγματα που έβλεπε και γνώριζε. Χαρά τον πλημμύρησε, δεν θα μπορώ να κολυμπήσω, σκέφτηκε, αλλά εδώ έχει τόσα πολλά να μάθω και να δω.

Τον πρώτο καιρό τους φιλοξένησαν οι φίλοι τους που έμεναν χρόνια στο Βέλγιο.

Στην αρχή για όλους ακόμη και για τους γονείς του ήταν όλα δύσκολα. Οι γονείς του έψαχναν για δουλειά και δεν μπορούσαν να βρουν. Όμως ζήτησαν βοήθεια από την αρμόδια υπηρεσία του Βελγίου και σε λίγο καιρό και οι δυο γονείς τους είχαν εργασία.

Τότε κατάφεραν να βρουν το δικό τους σπίτι και το καινούριο δωμάτιο του Σωτήρη ήταν πιο όμορφο και πιο μεγάλο από εκείνο που είχε στο νησί!

Στο σχολείο ο Σωτήρης στην αρχή ένιωθε άβολα. Τα παιδιά δεν τον πλησίαζαν και εκείνος δεν ήξερε τι να κάνει. Όμως οι δάσκαλοι του σχολείου τον βοήθησαν να ενταχθεί και έτσι ύστερα

από λίγο καιρό ο Σωτήρης απέκτησε καινούριους φίλους και όλα άρχισαν σιγά σιγά να γίνονται πιο εύκολα.

Το καινούριο του σχολείο ήταν άψογο, έτσι έλεγε και στον παππού και την γιαγιά του όταν μιλούσαν στο τηλέφωνο κι έπειτα τους έλεγε: και ο γιατρός μου στο νοσοκομείο που με φροντίζει για το άσθμα μου είναι τέλειος και είναι και αστείος.

Ο καιρός πέρασε σαν νερό, ο Σωτήρης μεγάλωσε, τελείωσε το σχολείο και σπούδασε φαρμακοποιός. Έκανε μεταπτυχιακό και διδακτορικό και έγινε ο καλύτερος στο αντικείμενό του.

Τώρα ζει στη Δανία. Μια μεγάλη φαρμακευτική εταιρεία του ζήτησε να γίνει διευθυντής και εκείνος αποφάσισε να δεχτεί την θέση.

Οι γονείς του μεγάλωσαν και αυτοί, πήρανε σύνταξη και επέστεψαν στο νησί.

Πρόσβαση στην Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη

Τώρα λοιπόν ύστερα από τόσα χρόνια ο Σωτήρης σκέφτεται πόσο σοφή ήταν η απόφαση των γονιών του. Η ζωή του στην Ε.Ε του έδωσε ευκαιρίες, του δίδαξε και του έμαθε ένα σωρό καινούρια πράγματα. Του πρόσφερε εύκολη πρόσβασή στην εκπαίδευση και στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Του πρόσφερε ένα σωρό ευκαιρίες στην εργασία. Έζησε με αξιοπρέπεια και εκείνος και οι γονείς του, με ισότητα και ελευθερία!

Εννοείται πως κάθε καλοκαίρι γυρνάει στο μικρό του νησί, στον παράδεισο των παιδικών του χρόνων, κολυμπάει με τις ώρες και συλλογίζεται πόσο τυχερός είναι που είναι Ευρωπαίος πολίτης

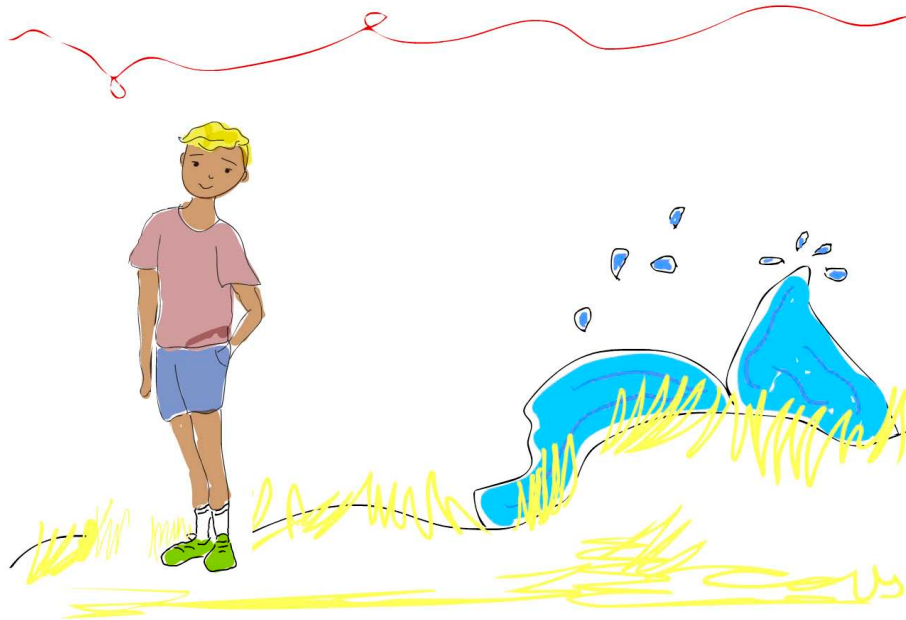
Δημοτικό Σχολείο Πραμάντων

Anti bulling

Ο Αχιλλέας γεννήθηκε και μεγάλωσε σε ένα μικρό νησί. Ήταν γενναίος και μαχητής από μικρός όπως και ο Αχιλλέας της Τροίας. Μα η δική του αχίλλειος πτέρνα, αυτό που τον έκανε ευάλωτο ήταν η καλή του η καρδιά, η ευαισθησία του και η ευγένεια του.

Και ενώ ο Αχιλλέας όταν γεννήθηκε ήταν ένα υγιές αγόρι, ένα φοβερό ατύχημα, μια πτώση, που είχε στα επτά του περίπου χρόνια, τον τραυμάτισε τόσο σοβαρά, που από εκείνη τη στιγμή και για όλη του τη ζωή θα ήταν αναγκασμένος να κάθεσαι σε αναπηρικό αμαξίδιο.

Οι μεγαλύτεροι του νησιού, σιγομουρμουρίζουν μεταξύ τους, πως τον έσπρωξαν οι συμμαθητές του στο σχολείο.

Κανείς δεν ξέρει αν είναι αλήθεια, το σίγουρο είναι πως στο σχολείο, ο Αχιλλέας για όλα του τα σχολικά χρόνια βίωνε bulling. Ίσως γιατί η ευαισθησία του και η ευγένεια του, φάνταζε στους άλλους παράταιρη. Ίσως πάλι να τους ενοχλούσε η γενναιότητα του.

Σίγουρα όμως το ότι ήταν αναγκασμένος να κάθεσαι σε αναπηρικό αμαξίδιο δεν βοηθούσε την κατάσταση.

Έτσι ο Αχιλλέας μεγάλωνε και όλο σκεφτόταν πότε θα τα φτάσει στα δεκαοχτώ και πότε θα τελειώσει επιτέλους το σχολείο για να μπορέσει να φύγει από το νησί.

Ήθελε να ξεφύγει από το bulling και τον εκφοβισμό που βίωνε, ήθελε απεγνωσμένα να βρεθεί με ανθρώπους που θα μπορούσαν να τον αποδεχτούν και να τον σεβαστούν.

Όταν λοιπόν τελείωσε το σχολείο του, είχε αποφασίσει τι θα έκανε.

Θα πήγαινε στην Φιλανδία.

Ονειρευόταν να σπουδάσει ρομποτική για να μπορεί να σχεδιάζει ρομποτικά βοηθήματα για ανθρώπους με αναπηρία.

Ονειρευόταν να καταφέρει να ζήσει με ισότητα, αξιοπρέπεια και σεβασμό, ελεύθερος, μακριά από τα στενά “όρια” του νησιού.

Έτσι όταν ήρθε η στιγμή για να φύγει από το νησί του ήταν ευτυχισμένος.

Επιτέλους θα γλιτώσω, έλεγε. Όχι πως δεν είχε φόβο και αγωνία για το άγνωστο που θα συναντούσε. Όχι πως δεν ήταν λυπημένος που θα άφηνε πίσω του το σπίτι του και τους γονείς του.

Αλλά η επιθυμία του για σεβασμό και αποδοχή ήταν μεγαλύτερη.

Επιβιβάστηκε στο αεροπλάνο και ξεκίνησε. Ξεκίνησε για τη νέα ζωή του.

Στο ταξίδι του είχε το χρόνο του πια για να σκεφτεί και να ονειρευτεί τη καινούρια ζωή που ήθελε να αποκτήσει.

Ίσως σκεφτόταν, εκεί να καταφέρω να βρω φίλους. Ίσως να καταφέρω να βρω ένα κορίτσι να με αγαπήσει, ίσως καταφέρω να παίξω μπάσκετ που τόσο αγαπώ.

Όταν έφτασε μια ανακούφιση του πλημμύρησε. Ήταν ελεύθερος πια να σκεφτεί και να εκφραστεί όπως εκείνος επιθυμούσε.

Ξεκίνησε τα μαθήματα του στο πανεπιστήμιό με χαρά. Ανακουφισμένος που είχε πια απαλλαγεί από το bullying των συμμαθητών του, ρίχτηκε με όρεξη στο διάβασμα και στη μελέτη.

Άλλωστε η σχολή του και η επιστήμη που είχε διαλέξει απαιτούσαν από εκείνον τον καλύτερο του εαυτό.

Μετά από λίγο καιρό κατάφερε να βρει μια ομάδα μπάσκετ για ανθρώπους με αναπηρία και έτσι και αυτή του η επιθυμία εκπληρώθηκε.

Και όχι μόνο αυτό. Στην ομάδα γνωρίστηκε με ένα κορίτσι. Αυτό το κορίτσι, σκέφτηκε ο Αχιλλέας, κάποια στιγμή θα το παντρευτώ!

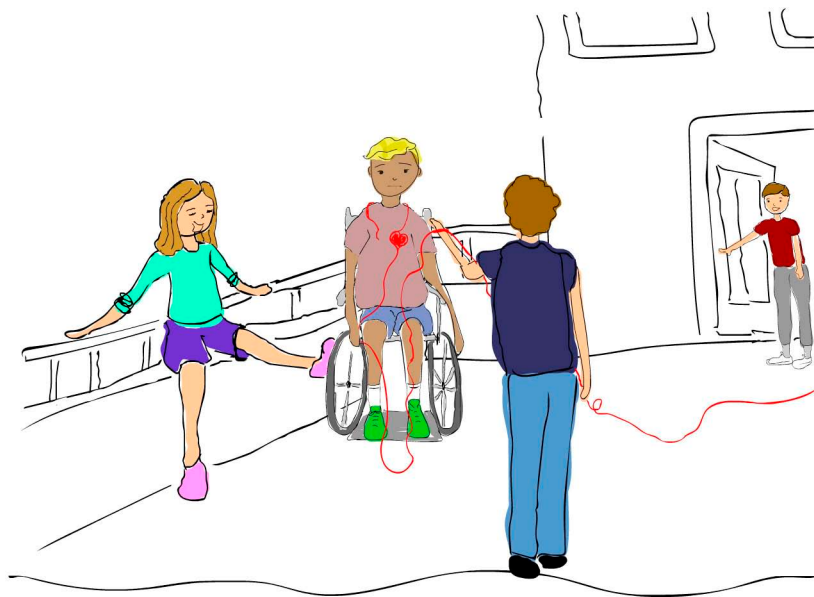
Η καθημερινότητα του Αχιλλέα ήταν πια γεμάτη από την αποδοχή και το σεβασμό.

Και όταν πια τελείωσε τις σπουδές του, βρήκε γρήγορα δουλειά σε μια εταιρεία.

Τα χρήματα που κέρδιζε από τη δουλειά του ήταν αρκετά για να ζήσει με αξιοπρέπεια. Απέκτησε ένα σπίτι που είχε όλα όσα χρειαζόταν. Προσέλαβε μάλιστα και μια μόνιμη οικιακή βοηθό που ήταν για εκείνον πολύ σημαντική. Έτσι δε χρειαζόταν να παιδεύεται μόνος του πια.

Όμως ύστερα από μερικά χρόνια η εταιρεία που εργαζόταν αποφάσισε να μειώσει το προσωπικό της και ο Αχιλλέας βρέθηκε χωρίς δουλειά.

Βέβαια η αποζημίωση που πήρε ήταν τόσο μεγάλη και παχυλή που με αυτή κατάφερε να κάνει τη δική του επιχείρηση.

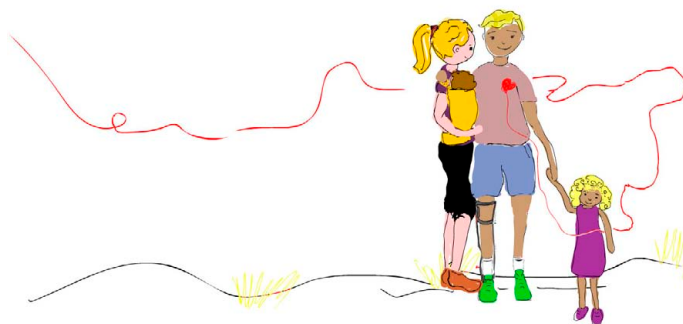

Είχε βέβαια το δικαίωμα αυτό μιας και ήταν Ευρωπαίος πολίτης.

Στην επιχείρηση του λοιπόν κατασκεύαζαν ρομποτικά μέλη για ανθρώπους με κινητικές αναπηρίες. Αυτό που ονειρευόταν δηλαδή να κάνει από μικρός. Και όχι μόνο αυτό. Ο Αχιλλέας κατάφερε στην επιχείρηση του και έφτιαξε ειδικά αμαξίδια μπάσκετ για όσους ήθελαν να ασχοληθούν με το άθλημα.

Ο Αχιλλέας τελικά κατάφερε στη Φιλανδία να έχει τη ζωή που ονειρεύτηκε.

Κατάφερε να ζει με αξιοπρέπεια, αποδοχή, σεβασμό, έχοντας ίσα δικαιώματα με τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες, με δικαίωμα στην εκπαίδευση και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Ελεύθερος να μετακινηθεί, να εργαστεί και να εκφραστεί όπως εκείνος επιθυμούσε.

Και αν αναρωτιέστε τι έγινε με το κορίτσι που είχε βάλει στο μυαλό του να το παντρευτεί, ε και βέβαια το κατάφερε.

Το νησί του το επισκέπτεται τα καλοκαίρια, πάει για διακοπές μαζί με την γυναίκα του και τα παιδιά του.

Νομίζω πως όλοι τον ζηλεύουν πια.

Μα εκείνος δεν τους κρατά κακία, ξέρει πως να συγχωρεί.

Εξάλλου το είπαμε από την αρχή πως ήτανε πάντα καλόκαρδος και ευγενικός.

Δημοτικό Σχολείο Μηλιάς Μετσόβου

Χημεία η μαγική

Ο Νίκος γεννήθηκε και μεγάλωσε σε ένα νησί. Πόσο μικρό και βαρετό του φαινόταν. Το μυαλό του όλο έφευγε και ταξίδευε σε άλλους τόπους και άλλες χώρες. Δεν είχε και άδικο, ήθελε να σπουδάσει, ήθελε να γίνει χημικός και αυτό στο νησί του δεν γινόταν.

Η χημεία ήταν από το σχολείο το αγαπημένο του μάθημα. Πίστευε πως η χημεία είναι μαγική. Και έπειτα ήθελε να μπορεί να δουλέψει στην επιστήμη που θα σπούδαζε, ήθελε να κάνει τα χημειομαγικά του και αυτό στο νησί του δεν γινόταν.

Πριν ακόμη τελειώσει το σχολείο του είχε αποφασίσει πως θα έφευγε.

Ε, το νησί μου μπορεί να είναι μικρό και βαρετό, σκεφτόταν, αλλά δεν μπορώ να ζω και μακριά από τη θάλασσα !

Έτσι αποφάσισε πως η Κύπρος ήταν ο ιδανικός τόπος για εκείνον.

Όταν ήρθε η ώρα, έφυγε από το νησί του με το καράβι. Έφτασε στην Αθήνα και επιβιβάστηκε στο αεροπλάνο.

Θα τα καταφέρω; Αναρωτιόταν και η αγωνία που ένιωθε δεν μπορούσε να κρυφτεί. Θα καταφέρω να ξεπεράσω τις δυσκολίες που θα συναντήσω; Θα τα καταφέρω να πραγματοποιήσω όσα έχω ονειρευτεί;

Η σκέψη όπως πως επιτέλους θα ανοίξει τα φτερά του και πως θα γνωρίσει και θα δει νέους τόπους και καινούριους ανθρώπους τον ευχαριστούσε τόσο πολύ που τον έκανε να ξεχνά τον φόβο και την αγωνία του.

Και στα αλήθεια για τα επόμενα πέντε χρόνια η ζωή του Νίκου ήταν όπως την είχε σκεφτεί. Δε βαριόταν πια και πως να βαρεθεί, είχε να κάνει και να δει ένα σωρό καινούρια πράγματα.

Οι σπουδές του τον γέμιζαν με γνώση και όνειρα για το μέλλον.

Και όταν πήρε το πτυχίο του πια, άρχισε να ψάχνει για την πολυπόθητη δουλειά. Ο Νίκος είχε ειδικευτεί στην χημεία φαρμάκων, όμως στην Κύπρο δεν ήταν εύκολο να βρει δουλειά στο αντικείμενό του.

Έτσι άρχισε να στέλνει το βιογραφικό του σε διάφορες φαρμακοβιομηχανίες σε όλες τις χώρες της Ε.Ε.

Ήξερε πως είχε το δικαίωμα να εργαστεί σε όποια χώρα της Ε.Ε. ήθελε και να μετακινηθεί ελεύθερα. Ήξερε πως ως Ευρωπαίος πολίτης είχε τα ίδια δικαιώματα με όλους τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες.

Όσπου ύστερα από λίγο καιρό μια Γαλλική φαρμακοβιομηχανία ενδιαφέρθηκε για το βιογραφικό του και τον κάλεσε σε συνέντευξη.

Έ, αυτή ήταν η αρχή μιας νέας ζωής. Η εταιρεία τον προσέλαβε με μεγάλη χαρά όταν διαπίστωσε πόσο καταρτισμένος και εξειδικευμένος ήταν στο αντικείμενό του.

Ο Νίκος λοιπόν μετακόμισε στη Γαλλία και άρχισε να δουλεύει. Στην εταιρεία που δούλευε ήταν υπεύθυνος για τη δημιουργία νέων εμβολίων.

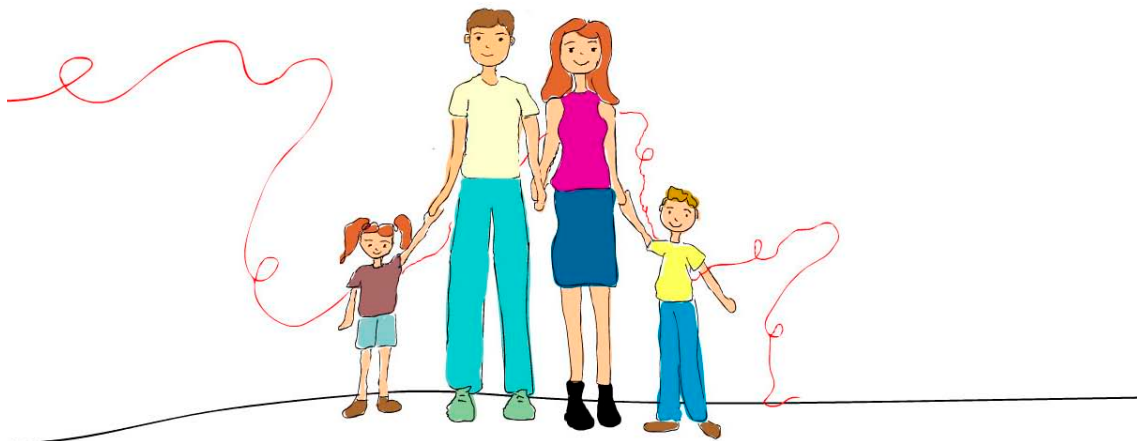
Η αμοιβή του για την δουλειά του ήταν αρκετά καλή ώστε να μπορεί να ζει με αξιοπρέπεια. Οι Γάλλοι συνάδελφοί του τον θαυμάζανε και τον σεβόταν. Και όταν κατά στην πορεία της έρευνας για τη δημιουργία των νέων εμβολίων του έκλεψαν την φαρμακευτική φόρμουλα που είχε δημιουργήσει οι συνάδελφοί του τον υποστήριξαν και η αστυνομία μετά από τις έρευνες της κατάφερε να βρει τους ένοχους.

Η δικαιοσύνη φυσικά και υπερασπίστηκε τα δικαιώματα του Νίκου και καταδίκασε τους ενόχους. Έτσι μετά και από αυτή του την περιπέτεια ο Νίκος ήξερε καλά πως μπορεί να έχει εμπιστοσύνη στη νομοθεσία της Ε.Ε.

Πόσο τυχερός είμαι, έλεγε και ξανάλεγε, που είμαι Ευρωπαίος πολίτης.

Ύστερα από λίγα χρόνια μια Ιταλική φαρμακευτική εταιρεία ζήτησε από τον Νίκο να συνεργαστούν. Ο Νίκος δέχτηκε με χαρά, οι συνθήκες εργασίας του εκεί θα ήταν καλύτερες, η αμοιβή του υψηλότερη και βέβαια θα μπορούσε να κάνει τα “μαγικά” της χημείας του καλύτερα.

Έτσι μετακόμισε στην Ιταλία και από τότε ζει εκεί. Η δουλειά του προχωράει όπως την είχε ονειρευτεί, ε και βρήκε και μια γυναίκα, Ιταλίδα, που ήταν κι αυτή όπως την είχε ονειρευτεί. Έχει κάνει μια ευτυχισμένη οικογένεια. Έχει αποκτήσει δυο υπέροχα παιδιά που πάνε σχολείο εκεί και μπορούν και μιλάνε άπταιστα Ελληνικά και Ιταλικά.

Στο νησί του, τώρα, θα αναρωτιέστε αν ξαναγύρισε,
Ξαναγύρισε. Μα το βρήκε ακόμη πιο βαρετό. Όλους όσους γνώριζε από παλιά δεν ήταν πια εκεί.
Είχανε φύγει για να φτιάξουν μια καλύτερη ζωή.
Είχαν ακολουθήσει το παράδειγμα του.

Δημοτικό Σχολείο Μεταμόρφωσης

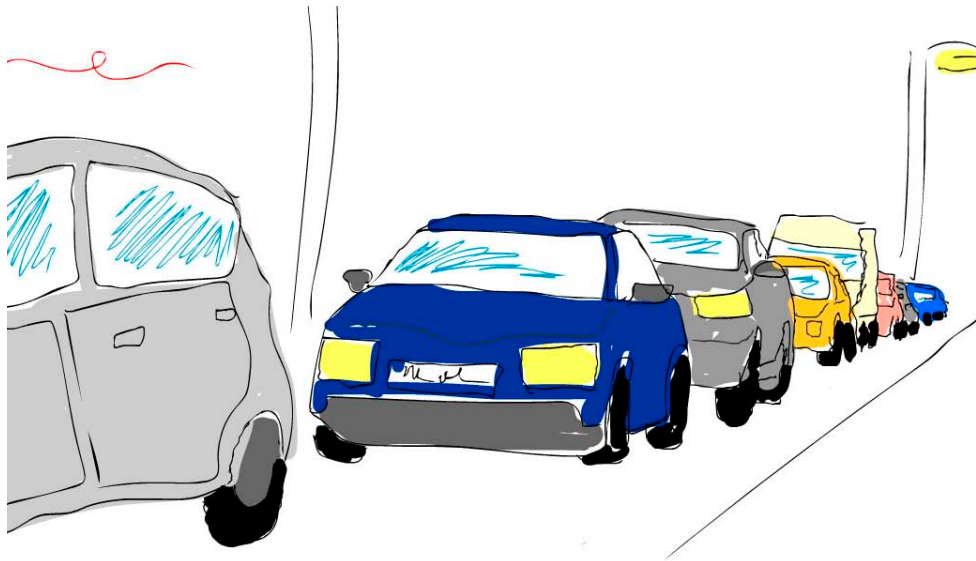
Το Μποτιλιάρισμα

Το μποτιλιάρισμα, να είσαι κολλημένος ώρες μέσα σε ένα αυτοκίνητο και όλοι να κορνάρουν και να φωνάζουν δυνατά δεν είναι πολύ ενοχλητικό;

Ε, φανταστείτε τώρα να έχεις γεννηθεί και να έχεις μεγαλώσει σε ένα ήσυχο και μικρό χωριό και να πέφτεις σε μποτιλιάρισμα! Ε αυτό μπορεί να σε τρελάνει.

Έτσι ενοχλημένος και τρελαμένος ένιωθε ο Μπάμπης κάθε φορά που έμπλεκε στην κίνηση.

Ο Μπάμπης γεννήθηκε και μεγάλωσε σε ένα μικρό χωριό στο Ζαγόρι.

Αγαπούσε τον τόπο του, αλλά μια δυσκολία που είχε στο περπάτημα από γεννησιμιού του, του έκανε τη ζωή δύσκολη.

Δεν ήταν μόνο που δεν μπορούσε στο χωριό του να μετακινηθεί με ευκολία ήταν και τα λοξά βλέμματα και τα χασκόγελα των ανθρώπων που τον στεναχωρούσαν και τον πληγώνανε.

Γι' αυτό είχε πάντα στο μυαλό του πως όταν μεγάλωνε θα έφευγε από το χωριό.

Έξαλλου ήθελε να κάνει τη ζωή του καλύτερη, ήθελε να σπουδάσει ιατρική για να μπορεί να βοηθάει τους ανθρώπους και ήθελε να μπορεί να βγάζει χρήματα ώστε να μπορεί να ζει όπως εκείνος επιθυμούσε.

Ο Μπάμπης ήταν ένα μελετηρό αγόρι, στο σχολείο διάβαζε και παρακολουθούσε με προσοχή όλα όσα είχαν να του διδάξουν οι δάσκαλοι του.

Έτσι, όταν στο σχολείο κάνανε μάθημα για τα δικαιώματα και τις αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκείνος κατάλαβε καλά και το έβαλε στο μυαλό του, πως αν και μένει σε ένα μικρό και απομακρυσμένο χωριό, παραμένει Ευρωπαίος Πολίτης με ίσα και ίδια δικαιώματα με τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες.

Ήξερε λοιπόν καλά πως ήταν ελεύθερος να ζήσει, να σπουδάσει και να εργαστεί, σε όποια χώρα της Ε.Ε ήθελε.

Και όταν τελείωσε το σχολείο η επιθυμία του ήταν να ζήσει στη Γαλλία.

Εκεί ήθελε να σπουδάσει και εκεί ήθελε να δουλέψει.
Εκεί ονειρευότανε πως θα βρει ελευθερία, σεβασμό και αποδοχή.
Από καιρό λοιπόν προετοίμαζε την μετακίνηση του.
Είχε φροντίσει για τις σπουδές του, είχε επιλέξει το πανεπιστήμιο στο οποίο ήθελε να φοιτήσει
και είχε φροντίσει να μάθει από πριν την γλώσσα καλά.

Και να τος έτοιμος να φύγει. Ανέβηκε στο λεωφορείο για την Αθήνα και από εκεί θα έπαιρνε το αεροπλάνο για το Παρίσι.
Ήταν χαρούμενος, δε λέω, που επιτέλους όλα όσα ονειρευόταν και φανταζότανε πως θα βρει βρισκότανε μπροστά του.
Ένωθε όμως και ένα τσίμπημα στην καρδιά.
Άφηνε πίσω το χωριό του τον τόπο του, την οικογένεια του.
Οι αποχωρισμοί δεν ήταν ποτέ εύκολοι για εκείνον.

Θα είμαι ελεύθερος όμως, έλεγε μέσα του και παρηγορούνταν.
Ο Μπάμπης γρήγορα προσαρμόστηκε στην καινούρια του ζωή. Οι σπουδές του πήγαιναν όπως τις περίμενε. Οι άνθρωποι τον σεβόντουσαν και τον αποδεχόταν. Είχε γλιτώσει επιτέλους από τα χασκόγελα και τις λοξές ματιές, που τον πλήγωναν.
Η μετακίνηση του ήταν πια εύκολη. Όχι όπως στο χωριό που δεν μπορούσε να φτάσει από το σπίτι του ως την πλατεία γιατί ο δρόμος ήταν κακοτράχαλος.
Αυτό όμως που το τρέλαινε και τον δυσκόλευε ήταν το μποτιλιάρισμα.
Νομίζω πως δε θα καταφέρω να το συνηθίσω ποτέ, έλεγε.
Και έτσι κι έγινε στ' αλήθεια.
Ο Μπάμπης τελείωσε τις σπουδές του και έγινε άριστος γιατρός στην ειδικότητά του.

Απέκτησε συνεργασίες με συναδέλφους του στη Γερμανία, την Ολλανδία, την Ιταλία και την Μάλτα. Ταξίδευε συχνά και επισκεπτόταν και συνεργαζόταν για την θεραπεία ασθενών νοσοκομεία σε όλες τις μεγάλες Ευρωπαϊκές πρωτεύουσες.
Ήταν ελεύθερος, ζούσε με αξιοπρέπεια αποδοχή και σεβασμό έχοντας ίσα και ίδια δικαιώματα με τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες,
Αλλά το μποτιλιάρισμα ποτέ του δεν κατάφερε να το συνηθίσει και πάντα όταν του συμβαίνει νιώθει αναστατωμένος και ταραγμένος.
Γι αυτό και ένας λόγος που εκτίμησε τον τόπο του ξανά και τον επισκέπτεται συχνά είναι γιατί το μικρό του χωριό είναι ήσυχο, χωρίς αυτοκίνητα, κόρνες φωνές και μποτιλιάρισμα.

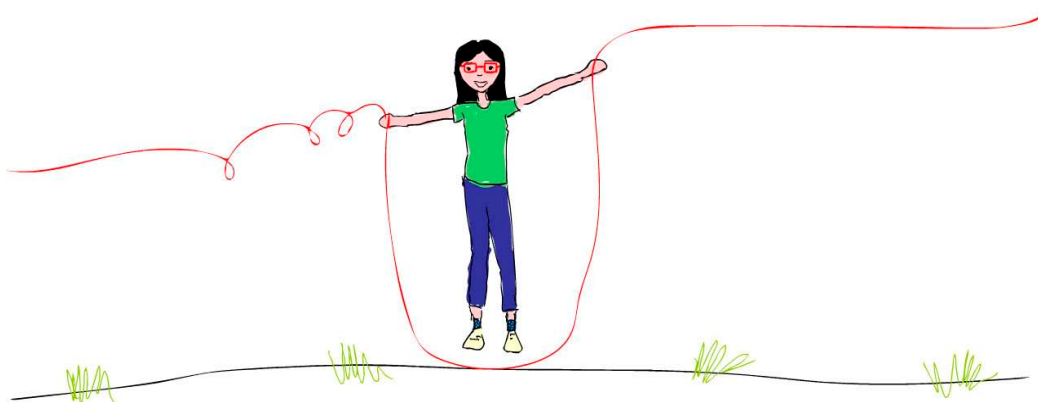
9ο Πειραματικό Δημοτικό Σχολείο Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης Ιωαννίνων

Το Χρυσό Μετάλλιο

Η Άννα ήταν από πάντα ένα ιδιαίτερο παιδί. Έξυπνη και ευαίσθητη με μάτια ζωηρά, αν και φορούσε γυαλιά για να μπορεί να βλέπει. Ήταν ανήσυχο το πνεύμα της αλλά και το κορμί της.

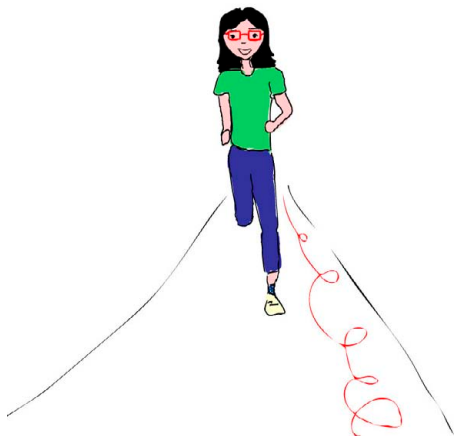
Το μυαλό της και η σκέψη της έτρεχαν γρήγορα, μα τα πόδια της έτρεχαν γρηγορότερα. Το να σταθεί σε μια μεριά της φαινόταν σχεδόν αδύνατον, έτσι μεγαλώνοντας λίγο και με τον καιρό κατάφερε να κάνει την αδυναμία της, την δύναμη της.

Έγινε αθλήτρια, δρομέας μεγάλων αποστάσεων, προπονούνταν καθημερινά και έτρεχε χωρίς σταματημό και αυτό ήταν το μοναδικό πράγμα στον κόσμο που την έκανε να ηρεμεί και να νιώθει γαλήνη.

Το μικρό νησί στο οποίο όμως έμενε πολλές φορές της φαινόταν πως δεν ήταν αρκετό για τις αποστάσεις που ήθελε να τρέχει. Της φαινόταν πως την στένευε.

Κι αυτή ήταν η αρχή για να αρχίσει να σκέφτεται πως κάποια στιγμή ήθελε να φύγει από το νησί της και να ζήσει αλλού.

Βλέπετε η Άννα ήταν ορφανή, μεγάλωνε στο ίδρυμα που είχε το νησί και όλο σκεφτόταν πως όταν μεγαλώσει θα ταξιδέψει σε όλη την Ευρώπη και θα φτιάξει τη ζωή της όμορφη και όπως ήθελε αυτή.

Σκεφτόταν πως θα της άρεσε να τρέχει σε άγνωστα μέρη, σε άλλες χώρες και να συναντά πάντα καινούρια πράγματα μπροστά της.

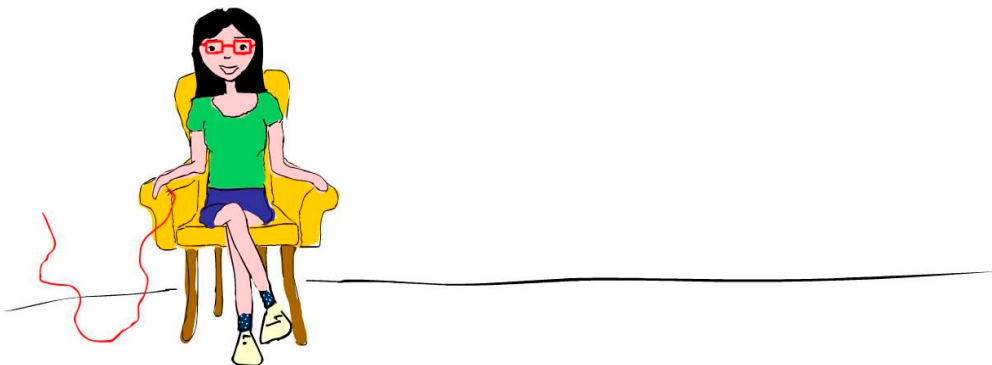
Ίσως, έλεγε μέσα της, καταφέρω να τρέξω και στους Ολυμπιακούς αγώνες.

Έτσι μόλις έκλεισε τα δεκαοχτώ τελείωσε το σχολείο και ενηλικιώθηκε, το είχε πια αποφασίσει.

Θα πήγαινε να ζήσει στη Γαλλία.

Μαζί με την απόφαση της ήρθαν και η ευτυχία, η χαρά, η λύπη και η αγωνία. Χαρά και ευτυχία γιατί επιτέλους θα άφηνε το νησί, θα γνώριζε τον κόσμο, θα γνώριζε καινούριους ανθρώπους. Θα έκανε τα όνειρά της πραγματικότητα. Μα τι παράξενο, την ίδια ακριβώς στιγμή ένιωθε λύπη που θα άφηνε το νησί της και αγωνία για όλα αυτά τα νέα πράγματα που θα συναντούσε στο ταξίδι της και στον προορισμό της. Όταν έφτασε στη Γαλλία ο ενθουσιασμός της εξαφανίστηκε. Στην αρχή όλα ήταν δύσκολα για εκείνη. Έπρεπε να μάθει την γλώσσα. Κάθε φορά που μιλούσε ελληνικά οι άνθρωποι την κοίταγαν παράξενα και εκείνη αναρωτιόταν γιατί. Όμως με τον καιρό και την γλώσσα κατάφερε να μάθει και να ξεκινήσει και τις σπουδές της. Ακολούθησε ένα ειδικό πανεπιστήμιο που δεχόταν φοιτητές με ιδιαιτερότητες. Η Άννα ήθελε να γίνει κοινωνική λειτουργός για να μπορεί να βοηθάει παιδιά που ζούνε και μεγαλώνουν σε ιδρύματα. Και τα κατάφερε περίφημα. Και τις σπουδές της τελείωσε και βρήκε δουλειά σε ένα ίδρυμα πρόνοιας για παιδιά και βέβαια έτρεχε, έτρεχε χωρίς σταματημό.

Όλο τον ελεύθερο χρόνο της τον αφιέρωνε στο τρέξιμο και τις προπονήσεις της. Και εκεί στις προπονήσεις γνώρισε ένα αγόρι, δρομέας και εκείνος που αργότερα έγινε ο άντρας της και απέκτησαν μαζί δυο όμορφα παιδιά.

Η Άννα κατάφερε να κάνει τη ζωή της όμορφη. Κατάφερε να κάνει τη ζωή της όπως την είχε ονειρευτεί. Κατάφερε με την δουλειά της προσφέρει στον εαυτό της όλα εκείνα τα πολύτιμα αγαθά που χρειάζεται ένας άνθρωπος για να ζει με αξιοπρέπεια.

Ο σεβασμός, η ισότητα και η αποδοχή, βασικές αξίες της Ε.Ε ήτανε σύμμαχοί και βοηθοί της. Στη χώρα που διάλεξε να ζήσει είχε τα ίδια δικαιώματα με τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες. Είχε τα ίδια δικαιώματα στην εκπαίδευση και την εργασία και εκείνη αλλά και τα παιδιά της.

Ήτανε ελεύθερη να μετακινηθεί όπου και όποτε ήθελε, ήτανε ελεύθερη να μιλήσει για τις ιδέες της τις αξίες της και για όλα όσα εκείνη θεωρούσε σημαντικά.

Ήταν ελεύθερη στις εκλογές να ψηφίσει όποιον ήθελε.

Τελικά η Άννα δεν κατάφερε να τρέξει στους Ολυμπιακούς αγώνες μα αυτό δεν την απασχολεί καθόλου πια γιατί έχει κατακτήσει το χρυσό μετάλλιο στη ζωή!

